

CON ONG

SỐ 144

15 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 24-28

ĐẾN 30-12-1970

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bìa : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỚNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C94++

MAR 26 1971

CHỦ QUYỀN ĐẠI NGU CÒN HAY MẤT ?

Chưa bao giờ vấn đề chủ quyền của nước Đại Ngu ta được nhắc nhở tới nhiều bằng bây giờ.

Sau vụ học sinh Nguyễn Văn Minh bị lính Mỹ hạ sát ở Quy Nhơn, giọt nước «đòi chủ quyền» đã tràn đầy. Từ Quy Nhơn tới Saigon, Sinh Viên Học Sinh đã kéo nhau xuống đường để áp dụng «luật rừng xanh» với lính Mỹ.

Bên Okinawa, một hòn đảo thuộc địa của Mỹ từ 25 năm nay, nước Nhật không có chủ quyền trên đảo này, thế mà hôm 20-12 vừa qua, dân chúng đã kéo nhau xuống đường đốt 80 xe Mỹ, và bao vây một căn cứ

Mỹ trong 6 tiếng đồng hồ. Lý do chỉ vì một lính Mỹ lái xe cán chết một phụ nữ Okinawa, khi ra tòa Mỹ được tha bổng. Hết tin tưởng vào luật pháp của Mỹ đối với dân Okinawa, nên dân chúng đã phải kéo nhau xuống đường, tự thi hành luật rừng xanh.

Trong một xã hội văn minh, không ai có thể chấp nhận những cảnh xáo trộn, như kéo nhau xuống đường đánh người đốt xe kiểu dân Okinawa, và một số SVHS VN hồi gần đây. Nhưng vấn đề đặt ra, là muốn cho dân chúng khỏi phải tự động xài luật rừng xanh, trước tiên những người hữu trách

phải làm sao cho luật pháp được tôn trọng, công lý phải đồng đều cho mọi người. Và những người có trách nhiệm bảo vệ chủ quyền, bảo vệ sinh mạng và tài sản của người dân phải làm tròn nhiệm vụ của mình.

Lính Mỹ cán chết người rồi được tha bổng như bên Okinawa, hay bắn chết em Minh ở Quy Nhơn rồi bỏ chạy, lại phao vu cho nạn nhân toan ăn cắp, đó là hành vi quá coi thường sinh mạng, tài sản của những người địa phương.

Mấy hôm nay, các nhật báo lại loan tin rằng tại miền Tân Sơn Nhất, đã có những toán

quân cảnh Mỹ đi bắt lính Mỹ đào ngũ, xông vào cả gia đình người Việt, hỏi... số gia đình người Việt! Nhiều người Việt đã tính phải đi làm sổ gia đình bằng tiếng Mỹ, để tránh rủi ro.

Lại có nguồn tin cho rằng để trả thù một vụ khám phá hàng lậu ở Tân Sơn Nhất, mấy hôm rồi, người Mỹ đã khám lại những hành lý của người Việt gửi ra ngoại quốc sau khi nhà hữu trách VN đã khám rồi, và khi khám, người Mỹ cố ý làm hư hỏng cho bỏ ghét.

Những việc làm trên có chấp nhận được không? Chủ quyền Đại Ngu còn hay đã đi trốn?!

Biết hay không biết ?

Bây giờ, bây giờ đã qua kể từ buổi T.T. Thiệu tiếp Y Sĩ 3 Tạc Địn Phạm văn Lương đến tố cáo tham nhũng với sự ngồi chờ bên ngoài uống nước cơm, hút thuốc vật của ông Phó Kỳ—bây giờ, bây giờ là kỳ hẹn Y Sĩ Lương sẽ trở lại Dinh Độc Lập với một xe hốt rác chở tài liệu tham nhũng người ta vẫn chưa thấy ông Y Sĩ gan cóc tí kia trở lại Saigon.

Tết Con Heo sắp đến... Sẽ có kẻ ăn Tết ngon lành—đó là bọn tham nhũng, Gian Thương Ê Côm-Ba-Nhi— sẽ có nhiều người, rất nhiều người, ăn Tết không ngon hoặc sẽ không có Tết mà ăn. Một số cũng nhiều người khác phải chờ cho đến hết Tết mới biết là trong cái Tết vừa qua đó, mình tương đối khổ hay sướng.

Duy có 4 vị trong cõi đời này tuy còn một tháng nữa mới đến Tết, đã biết chắc như bắp rang, như cua gạch rắng mình ăn Tết không ngon, 4 vị đó là những vị Tướng Quân có tên trong bảng Phong Thần do Y sĩ 3 tạc địn Phạm văn Lương đệ trình Tổng thống Thiệu và rêu rao với bà con cả nước: Nhất Trí, nhì Lan, tam Quang, tứ Quảng.

Trong số 4 vị này, Tướng Lữ Lan đã có phản ứng. Ông này bị sao Quả Tạ chiếu rất nặng kể từ ngày ông về Pleiku ngồi vào ghế Tư lệnh Quân khu II thay Tướng Vĩnh Lộc. Vừa nhậm chức, ông đã bị đời tố cáo là tham nhũng với những tội rất nặng. Có một thời, tất cả các báo lớn nhỏ ở Saigon đều nhận được những lá thư kể tội Tướng Lan, thư có ký tên cựu quân nhân kèm số nhà ở Pleiku đáng hoàng. Một số báo dựa trên những thư tố cáo này phang Tướng họ Lữ tui bụi. Sau cùng tề ra đó là thư nặc danh, ghi tên ma và địa chỉ ma để lừa nhà báo. Một số báo bị ra Tòa trong lúc thủ phạm khoái chí nhớn nhò và Tướng Lan cùng gia đình sống những ngày đen tối.

Rồi Tướng họ Lữ mất chức Tư lệnh vùng 11 đi về giữ chức Tổng Thanh Tra QLVNCH, Dờ từ vị ra nghiên cứu đương sự đã hỏi mừng khi thấy sao Quả Tạ hết chiếu thẳng vào Mệnh. Nhưng sự thực cho thấy là ông vẫn chưa hết tai họa: trong bản Phong Thần 4 Tướng Bản lại có tên ông hàng Năm Bơ Tu. Ông vừa phản ứng bằng cách đề nghị chánh phủ kiểm kê tài sản ông và xin từ chức Tổng Thanh Tra để chánh phủ dễ làm việc... nhà nước.

Tướng Lữ Lan, cũng như 3 ông tướng kia, ưng hay oan, mỗi ông có bao nhiêu ký lô tội?? Ông nào đáng bị acúp pè la tét, ông nào đáng bị cho đi câu cá chung thân ở Côn Đảo?? Dân chúng làm sao biết rõ được?? Vì quân đội ta có nhiều Tướng tham nhũng lộ liễu quá nên khi kết tội một ông Tướng nào đó tham nhũng, dân chúng tin ngay. Tuy nhiên dư luận cho rằng có một người biết rõ về các Tướng này. Người đó là T.T. Nguyễn văn Thiệu.

Nói rằng ông Thiệu không biết hoặc ông không biết nhiều bằng Y Sĩ Lương là 1 lời nói đùa vô duyên, chứng tỏ người nói vừa ngây thơ vừa... đần. Chắc chắn T.T. Thiệu phải biết rõ— và biết rõ hơn ai hết— nhưng ông biết mà không nói ra, không có biện pháp gì, lại là một chuyện hoàn toàn khác hẳn.

Chúc Tết

Năm hết, Tết đến nơi rồi. Ngày hôm nay đã là ngày cuối tháng Một Âm Lịch. Những ngày này của tháng sau đi là ngày Tết. Một cuộc đua chạy Tết vất vả, cực khổ và nhiều cay đắng, tủi nhục cho dân nghèo sắp bắt đầu, một cuộc chạy đua chí chết, mạnh ai nấy chạy, vô luật lệ và tất cả những anh về tới đích đều mệt hết thở, nhiều anh chết ngất dọc đường và không dự sĩ chạy Tết nào ăn cái giải gì cả, dù chỉ là cái giải... rút. Nói tóm lại, cuộc đua lo Tết sắp tới đây sẽ là một cuộc đua vĩ đại nhưng không có... giải thưởng.

Năm nay, tình hình chiến tranh có vẻ lắng dịu hơn so với mọi năm. Mấy chú VIXI núp ở ngoài Thủ Đô Saigon vừa kỳ niệm ngày gọi là "Toàn Quốc Kháng Chiến Chống Pháp" bằng vài trái hỏa tiễn, nhưng hành động này chẳng được tiếng vang nào đáng kể. Dân Saigon đã quen với những trái hỏa tiễn pháo kích cũng như họ đã quen với nạn vật giá leo thang, quen thuộc với bộ mặt hăm tãi của Tổng Ngọc Song Hành Hối Đoái, quen với những "sĩ căng đần" tố tham nhũng không đi đến đâu, quen những vụ gây rối vô bổ, những lời tuyên bố vô trách nhiệm và ngu đần của Sư Cổ Thành phố.

Sau kinh nghiệm Tết Mậu Thân "tối tăm mặt mũi" vì không đề phòng, vì mãi lo đi đánh sĩ, mặt chược, ôm gái, câu cá, chơi gà...v.v...nên không giữ nhà, để cho giặc kéo vào đến tận đầu giường, chút siu nửa tiêu ma hết cả nhà cửa lẫn vợ con, một số nhân vật được kể là cao cấp trong hàng ngũ lãnh đạo Giao Chỉ cũng như Huế Kỳ, mấy năm vừa qua, cứ đến những ngày gần Tết, đều sốt sắng tự biến thành thầy bói. Các vị này long trọng báo trước: "VIXI sắp đánh lớn!" Họ làm quảng cáo không công cho Cộng sản chỉ với một mục đích: nếu VIXI đánh thật, họ sẽ không bị mê mẩn với dân như trường hợp họ đã mù tịt không biết gì hết trong vụ Tết Mậu Thân. Nếu VIXI đánh thật, thì: "Đó. Tui biết trước mà..." Còn nếu như nó không đánh, em rơ thì: "Vị bị quân ta phá nên âm mưu tấn công của chúng không thực hiện được..."

Sau nhiều lần bói trật như thế, Tết con Heo chưa thấy vị nào lên tiếng bói biếc gì cả. Chưa thấy thời chờ chưa chắc đã không thấy, không có. Dân chúng sau vài lần nghe nói Vixi sắp đánh lớn, lo sợ, chuẩn bị, rồi cũng quen đi. Bây giờ nếu chẳng may, nói đồ xuống sông xuống biển, Vixi lại đánh một trận lớn như trận Tết Mậu Thân, rất có thể một lần nữa những kẻ có trách nhiệm lại ngã ngựa ra và dân ta lại có khối anh chết oan.

Trở lại với đề tài Tết Heo sắp tới, cuộc chạy Tết sắp bắt đầu. Tết năm nay, nhờ các biện pháp kiểm ước rồi song hành, Con Ong chân thành chúc trước bạn đọc thân mến một cái Tết no béo, nhân nhả như Heo Thờ. Chúc Tết ngay từ bây giờ có là sớm quá chăng? Không sớm lắm đâu, thưa các bạn, chúc trước để nếu có bạn nào chẳng may vì chạy Tết quá mệt mà tắt thở dọc đường, linh hồn ra đi sẽ bớt chút nặng nề vì dù sao cũng đã được nghe đời chúc Tết.

Chi cuốn sà rồng là tiện nhất

Có lẽ đã thông cảm với nỗi rách mướp của hàng ngũ quân công, nên tết năm nay nhà nước Anamta đã đặc biệt nâng đỡ hàng ngũ quân công về phương diện ăn mặc. Mỗi người sẽ được mua vài may quần áo điện tết—mà là loại nhập cảng hàng hoàng—và dĩ nhiên theo giá chánh thức không chớ đen. Quế hóa thay lòng ưu ái của ông nhà nước.

Ấy thế mà theo nhóm Con Ong được biết, có lắm quân công đã tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt nếu không muốn nói là thất vọng, trước sự việc "nâng đỡ" vừa kể. Sự thất vọng nghe qua cũng khá hữu lý vì mấy nguyên nhân "sâu xa" đại khái như sau:

— Còn chưa đầy 1 tháng nữa đã tới tết Nguyễn Đán, mà bây giờ nhà nước mới bắt đầu rục rịch thì đến kiếp nào quân công mới được may mắn sờ soạng đến vài vốc đây? Kinh nghiệm vốn từng cho thấy cơ quan phân phối hàng hóa của nhà nước vốn nhanh chóng không thua gì... rùa bò vậy mà!

— Mà dù cho sự phân phối có nhậm lệ đúng hạn định, chẳng nữa, thì quân công liệu đào đâu ra tiền để trả công thợ may? Cái đó mới thật là kẹt, vì năm nay thuế má đều tăng cả, lẽ đương nhiên pho may cũng phải tăng tiền công thì mới hi vọng kiếm nổi chút cháo chứ?

— Cuối cùng, cũng vẫn kinh nghiệm từng cho thấy rằng hàng hóa của ông nhà nước bán ra lần lúc kỳ cực lắm cơ. Thông cáo rõ ràng là hàng tốt lắm, nhập cảng hàng hoàng một chút phân chăm, nhưng khi bán ra cho dân chúng hoặc quân công sai thì cứ y như là trò quỷ thuật, phẩm chất kém hẳn đi nếu không muốn nói là "năm bò ten".

Nhóm Con Ong xin đề nghị các quân công đừng ai khó tánh thề mềc gì rảo trời đối với phía nâng đỡ này của ông nhà nước. Hãy vui vẻ mà nhận lãnh, rồi nếu không may vô phải loại vải xấu và không có tiền công thợ may thì cứ cuốn sà làm sà rồng mà mặc tết, nó vừa mát lại vừa đỡ phao phí tốn kém.

Chuyến tàu vét

Theo nguồn tin thâm quyền, bản dự luật của 8 tiêu cái bang nhà hát tây qui định về thể thức bầu cử TT và PTT năm 1971 đã được ủy ban Nội Vụ hoan nghênh nhiệt liệt trước khi mang ra khoáng đại. Hoan nghênh vì theo điều 10 khoản 7 của bản dự luật dẫn thượng, ứng viên TT và PTT phải được sự "giới thiệu" của ít nhất là 40 đại hoặc tiêu cái bang trở lên thì mới được quyền chạy nước rút vô phủ đầu rồng. Dưới số qui định đó thì xin lỗi, ta chỗ khác chơi, đừng có nghèo mà ham.

Nhóm Con Ong vô cùng khâm phục sự tính toán thâm thúy của 8 tác giả bản dự án luật vừa kể, cũng như khâm phục sự sáng suốt của toàn thể quý vị cái bang trong ủy ban nội vụ nhà hát tây. Và mặc dầu khi viết bài này bản dự luật trên chưa được mang trình bày trước bang chúng nhưng nhóm CO tin chắc rằng nó sẽ được toàn thể bang chúng chấp thuận mau chóng một trăm phần trăm... nhờ cái điều khoản "hấp dẫn" kia. Vì rồi đây, một vài tháng nữa thôi, chữ ký của mỗi cái bang nhà hát tây cũng như viện Cầu Mống sẽ tha hồ mặc giá còn hơn kim cương hột soàn lạn. Chuyến tàu vét này thế nào cũng vô bọn cái chắc!

Yêu Không Quân, ghét Không Quân đều phải đọc

Những mảnh trời khác biệt

Tập truyện 9 nhà văn Không Quân

• Dương Hùng Cường • Đào Vũ Anh Hùng • Đặng Trần Dương • Huỳnh Sơn • Lê Bá Định • Minh Triệu • Phùng Thế Hải • Phùng Ngọc Ân • Trần Viên Phương

Đã có bán khắp nơi — Giá đặc biệt cho những người yêu Không Quân mua tại Không Quân.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHOC

Sau một tuần lên Xóm Mới giải lao cùng với ông Nghị Mani, cả 4 toán trên nước lại hùng hục trở về, xáp vô Đề chơi đề chọc ừ. Xin r! ể lại đó là các toán:

- Đòi Quyền Chết
- Ăn Bẩn
- Bức Thuốc
- Phe Lờ

Có ông Nghị Ma Ni bị vô hay không?

HỎI.— Các báo có loan tin một ông Nghị Ma Ni trốn hợp đề và lên Xóm Mới kiếm của lạ, chẳng may bị vô, chuyện đó hư thực ra sao?

PHE LỜ (nhánh nhàu).— Làm gì có chuyện đó, ông Giám đốc Báo chí đã họp báo minh xác rồi: Ty Cảnh sát Gia định nói không hề có ông Nghị Ma Ni nào bị vô ở Gia định cả.

BỨC THUỐC.— Không bị vô ở Gia định có nghĩa là có thể bị vô ở chỗ khác. Biết đâu lại chẳng phải là Saigon, mà báo chí đánh lạc hướng lên Xóm Mới để chọc quê ông nghị Ma Ni?

ĂN BẨN.— Chuyện đó dù có thực cũng không nên nói ra, có hại cho bang giao giữa Saigon và Ma Ni.

ĐÒI QUYỀN CHẾT.— Dù có hại cũng cứ phải nói. Nhưng có lẽ ông Ma Ni bị vô không phải là ông Nghị, mà chỉ là một anh cai cu li nào đó mà thôi!

BAN GIÁM KHẢO.— Ăn bẩn coi vậy mà tinh ranh và khôn ngoan ghê: 5 điểm!

Công chúa thực, Công chúa giả?

HỎI.— Nay Baxi đã trở thành Công Chúa Martine Bokassa, và về Trung Phi sống sung sướng với ông bố Tổng Tổng rồi, bây giờ ở Saigon lại lại thêm ra một nàng Công chúa Martine Bokassa và một Mẫu hậu Nguyễn thị Huệ nữa, vậy thì biết tính sao đây?

ĐÒI QUYỀN CHẾT.— Thì cho nàng Martine "sơ dèm" này bốn quả lựu đạn để nàng bay sang Trung Phi vô định ông Tổng Tổng tuyệt thực đòi giải quyết cho ra lẽ chứ gì nữa?

ĂN BẨN.— Ô! làm thế mà ăn cái giải gì? Tại sao lại không làm xằng-ta với ông Tổng Tổng Bokassa để ông ấy dúi cho vài năm kim cương hạt xoàn rồi mình êm đi, có phải lợi hơn không?

BỨC THUỐC.— Không được. Vụ này phải đòi ông Bokassa thử máu hai cô xem cô nào là Martine thực, cô nào là Martine giả mới ổn!

PHE LỜ.— Mấy anh nhà báo chỉ được cái về trò câu độc giả. Chuyện gì đã qua rồi cho qua luôn đi!

BAN GIÁM KHẢO.— Trật hết! Không có giải pháp nào hay hơn là: cho cả hai bà Nguyễn thị Huệ sang gặp ông Bokassa để ông ta "kiểm soát" lại một lần là biết ngay Công Chúa nào thuộc loại chính cống mà lang tặc!

Cái chết của Bác Sĩ Hiếu?

HỎI.— Quý vị đã biết vì sao ông Dân biểu Bác Sĩ Ngô văn Hiếu bị 2 tên xông vào bắn chết chưa?

PHE LỜ (lại tranh nói trước) biết rồi khờ lắm hồi mới! Tòa Đ. Chánh và ông Thẩm Phán Cảnh Sát đã báo là ăn cướp thì nhất định đây là một vụ ăn cướp rồi, đừng có thắc mắc!

BỨC THUỐC.— Sức mảy mà kẻ cướp lại vô phòng mạch ăn hàng? Vụ này nhất định có vấn đề chính trị, nếu không phải, tại này xin rút lui về nhà kê lộng mây cho vợ liền.

ĐÒI QUYỀN CHẾT.— Biết đâu đây lại chẳng phải là một vụ thanh toán vì tình, bằng chứng là có một người đẹp bị dính liú và bị bắt đó.

ĂN BẨN.— Làm gì có chuyện tình, vì người bị bắt là một bà già giết giặc chứ có đẹp để gì. Cũng không phải là chính trị, vì cái ông Bác Sĩ Dân biểu này cũng lỡ mà thấy mẹ, có làm cái gì dữ dội đâu để cho người ta ngăn? Đây chỉ có thể là dân áp phe thanh toán nhau, mà cũng chỉ có dân áp phe mới chơi nhau quyết liệt đến như vậy.

BAN GIÁM KHẢO.— Quả thực chỉ có Ăn Bẩn mới rành mấy cái vụ này: 5 điểm nữa!

Quyền Sống và Quyền Chết

HỎI.— Vì nguyên do nào em bé Trần thị Mẫn 8 tuổi ở Ninh Hòa lại bị chết một cách tức tưởi như vậy?

ĂN BẨN (màu miệng).— Sao lại báo là tức tưởi? Cha mẹ em Mẫn đã được lính Củ Sám đưa về tiền vừa gạo vừa lương khô trị giá bằng 1 phần ba chiếc xe Honda thế là quý lắm rồi còn đòi gì hơn?

PHE LỜ.— Mấy bố này trả lời lạc đề rồi. Nguyên do em Mẫn bị chết là tại ông trời sinh ra mưa gió sương mù làm mấy ông lính Củ Sám không thấy đường, mấy ông mới bắn bừa cho chắc ăn.

ĐÒI QUYỀN CHẾT.— Đó là luận điệu chạy tội của lính Củ Sám. Sự thực em Mẫn chết là tại lính Đ. Minh ở đây coi thường mạng sống của dân Anamta. Cần phải phân đối kịch liệt!

BỨC THUỐC.— Cứ nói thẳng ngay ra em Mẫn chết là vì Tòa Án Anamta chề không thêm xử mấy người ngoại quốc sát nhân. Thử lôi cổ 1 vài tên ra xử xem chúng có teo chim một lượt không? Bận sau cứ gọi là cho ăn kẹo.

BAN GIÁM KHẢO.— Các toán Đòi Quyền Chết và Bức Thuốc chỉ được cái hăng tiết vịt. Rốt cuộc, Phe Lờ vẫn sáng suốt hơn hết: 5 điểm!

Bà Nín Để đòi lập Bình Khang?

HỎI.— Đố biết bà Dân biểu "Nín Để" đòi tái lập Xóm Bình Khang là cốt để làm gì?

ĐÒI QUYỀN CHẾT.— Bà này chắc lại tính làm cái áp phe "chị em ta" đây. Làm Dân biểu chưa đủ, còn muốn kiêm Chị Tú nữa!

ĂN BẨN.— Đừng nói thế tôi nghiệp bà! Đòi nào bà thêm làm Chị Tú. Nhưng nếu lập được cái xóm đó, rồi lãnh vài món thầu độc quyền cũng đỡ lắm!

BỨC THUỐC.— Mấy bố nói thế là chảnh điệu gì về bà Nín Để. Cái món đó vốn là nghề của Nàng mà!

PHE LỜ.— Có lẽ là bà ta muốn được đứng chung liên danh năm 1971 để kiếm phiếu của dân bà con gái đây!

BAN GIÁM KHẢO.— Các toán đều suy diễn tầm bậy tầm bạ. Bà Nín Để đã xác nhận bà chỉ muốn giải quyết đùm xã hội một tình trạng nan giải vậy thôi! Các bố chỉ được cái trông mặt mà bắt hình dong, chảnh điệu một ly ông cụ nào!

ĐIÀ NGỤC MÔN

Huỳnh đệ chi binh

Y sĩ thiếu tá Lương yêu cầu ông Tổng Thống xử tử một số tướng tham nhũng Ông Tổng Thống chỉ thị đưa bằng cớ đây. Ông cựu Trung Tướng Tôn thất Đình một nghị sĩ từng khoác áo đối lập với ông Thiệu cũng đã nổi đuôi: y sĩ thiếu tá Lương phải trưng bằng cớ cho ông thấy, sau đó ông sẽ đem vụ ni ra trước thượng viện. Như vậy ông nghị đối lập, có người gọi là đối lập mềm dẻo, nôm na là đối lập làm dáng đã đồng ý với ông Tổng Thống, và bắt đồng ý với ông phó Tổng Thống. Ông Phó nói: Đòi trưng bằng cớ những ông lớn tham nhũng quả là một điều lạ, ông đưa thí dụ, ngày trước hỏi ông làm chủ tịch ủy ban hành pháp trung ương, ông còn phải đợi một năm sau mới đây được tướng Cồ, một vị tướng nổi danh tham nhũng đi, câu nói đó có nghĩa với địa vị một "thủ tướng" mà ông còn khó khăn trong vụ tìm kiếm bằng cớ các vụ ông lớn tham nhũng, thì nói chi ông quan nhỏ Lương kia.

Ông Đình trước khi phát ngôn như trên, hẳn ông đã nghe thấy cả hai tiếng nói của cả hai ông chánh, phó Giao Chỉ, nhưng sau khi cho cả hai ông lên bàn cân, ông thấy ông chánh nặng ký hơn ông Phó nên ông bèn nói theo ý của ông Chánh. Làm nghị sĩ đối lập kiểu đó quả là đối lập mềm dẻo và khôn ngoan.

Vậy theo ý Con Ông ông Phó nói có lý hơn ông Chánh. Có nhiều người sau khi nghe ông Đình đòi trưng bằng cớ tham nhũng, họ đã cho rằng sở dĩ ông Đình nói như trên là trong tinh thần huỳnh đệ chi binh, đúng hơn tướng lãnh chi binh.

Một chuyến đi Cam Bu Chia

Theo một số đồng nghị sĩ vừa làm chuyến đi Cam bu Chia về thì, trong chuyến đi này các nghị sĩ đó bị đau hơi nhiều, đau vì sự tiếp rước của ông tân đại sứ VN tại Cam bu Chia đã "quá coi

thường" nghị sĩ, sau đó đau vì các ông phải xách va ly lấy, lo giấy tờ lấy, trong khi ông trưởng phái đoàn phây phây vì có tới những hai người xách va ly và lo mọi thủ tục, lo mọi phương tiện cho ông. Ai dám nói giữa giới nghị sĩ với nhau là có sự bình đẳng.

Theo một nghị sĩ thì tình trạng xứ Cambu Chia bị đất lăm, nhưng lại theo vài ông khác có khuynh hướng báo cáo hay lại cho rằng tình hình tốt đẹp, tốt đẹp y như chuyện đi được "tiếp rước long trọng" theo đúng lễ nghi quân cách, hay nghi lễ ngoại giao.

Phá tượng cầm súng

Sau khi ông Hiếu chết, nhiều dân biểu vốn tin tưởng số đã cho rằng số đi dân biểu hay bị bắn chết là vì bức tượng hai người lính TQLC to tổ bố cầm súng chia vào Hạ viện, nói theo giọng thầy số, bức tượng đó như cái bùa yểm tử cho Hạ Viện, và cái bùa này càng trở nên linh thiêng hơn khi có sự phối hợp làm tăng gia sức trừ yểm cho chết những ai ngồi trong đó, qua cái sự trụ sở Hạ Viện nằm ngay trên trục ngã ba, bị con đường Lê Lợi đâm thẳng mặt.

Người Đông Phương rất tránh ở những căn nhà bị con đường đâm thẳng mặt, nó sui tận mạng, sai đủ thứ người chết, làm ăn không nên. Như vậy các ông dân biểu tin tưởng số đòi bức bức tượng thủy quân lục chiến đi chỗ khác cũng sẽ chẳng làm sao cải được cái số sui đầu, trừ phi các ông kiếm một chỗ

khác để làm trụ sở Dọn xuống chuồng chó là có "linh địa"

Bói lông tìm vết

Cuộc hội nghị nghị sĩ Á Châu tại Saigon đã bị nhiều nghị sĩ, dân biểu chỉ trích. Lời chỉ trích nặng nề nhất là lời chỉ trích của dân biểu Ngô công Đức khi ông Đức cho rằng ông chủ tọa Nguyễn quang Luyện không biết tiếng Anh, đã hiểu câu phân đối của phái đoàn Nam Dương ra ý chấp thuận. Những chỉ trích sau đó là những chỉ trích về các vấn đề tổ chức luộm thuộm, vấn đề chỉ tiêu không rõ ràng v.v. Nhưng ban tổ chức không lên tiếng trả lời ngay mà trả lời chung trong chương trình người dân muốn biết trên tivi tối chủ nhật. Ban chủ tọa có hai ông Nguyễn quang Luyện và Mạc Giao, ông Luyện đã cho ông Đức bói lông tìm vết, chẳng năm vững vấn đề, ông Giao thì tự khen tài tổ chức cũng những sự thanh liêm trong chuyện chi thu của ban tổ chức.

Tóm lại cùng 1 vấn đề, ban tổ chức khen hay còn những người tham dự tổ chức lại chê. Những người khen chê đều là người xứ Mít, và cùng là những người có quyền bất khả xâm. Chỉ dân chúng đói rách vì thuế kiệt ước song hành là đéch cần biết, vì tổ chức hay, hay dở cũng chẳng ăn chung gì tới những thằng dân suốt đời lam lũ, suốt đời bị những ông lớn trong đó có cả những ông gọi là đại diện cho họ khinh khi.

BETA-SIPHON

BETA-SIPHON là một dược phẩm

● Lợi tiểu ● lọc máu ● giải độc ● bổ gan

LABORATOIRES VANCO
134, VEN-DO - SAIGON

THAM NHỮNG XÂU VÀO ĐỤC RIA LÍNH QUÈ, LÍNH CỤT

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẮT CÔNG PHỤ TRÁCH

Sự xuất hiện bất ngờ của Công chúa Lọ Lem thứ hai là

ÂM MƯU CỦA XỊA ĐƯA QUÂN MÈO VÀO NƯỚC KIM CƯƠNG QUANG ANH... LÁ ĐÀ?

● Qua việc cố tìm cho ra giọt máu rơi trên đường viễn chinh, TT Bokassa xứng đáng cho những chính khứa ở Anamta xách giày để học bài học làm người

SÈ GHÈNH (Tin Độc).—
Mấy ngày nay dư luận lại bàn tán xôn xao về sự xuất hiện bất thành của một Công Chúa Lọ Lem thứ hai. Cô này cũng có cái tên ăn tiền là Martine Bokassa và bà mẹ cũng tên là Nguyễn thị Huệ, đúng là cái tên đã khắc sâu trong trái tim chung thủy của ông Tổng Thống xứ Kim Cương. Ngoài ra phu nhân thứ hai này cũng đã cam kết chính bà đã từng ăn nằm với chàng Quan Bokassa và để ra hôn ngọc trai đen lánh khi chàng Quan Bokassa lê gót giày viễn chinh qua nước Anamta.

Việc một cô bé Lọ Lem bỗng chốc trở thành Công Chúa tưởng rằng nó đã quá sức tưởng tượng của mọi người giữa cái thời buổi này. Không ngờ nó lại càng quá sức tưởng tượng hơn qua sự xuất hiện của cô bé Lọ Lem thứ hai, tự nhận là con chính cống bà lang tặc của TT Bokassa. Dân Anamta vốn có thành kiến, những chuyện tày trời ngoài bàn tay phù thủy của Xịa ra, cóc có ai làm nổi. Bởi vậy trong việc này nhiều người đã cho rằng... cũng lại Chàng. Chàng đã nhận ra cô bé Lọ Lem thứ hai, để giặt mỗi lợi trên tay ông Phú Lãng Sa,

SƯ CỐ ĐÒI LẤY VỢ

SÈ-GÈNH (Tin Độc):
Theo nguồn tin từ hành lang Nhà Thờ, thì một số sư, cố có thành tích «đi đêm» như người sư Thích-Của-Lạ trụ trì tại ngôi chùa nhón gần sân bay TSN và người linh mục Carbine Đinh Bạo Chúa đang ráo riết vận động với giáo hội Phật Giáo và Thiên Chúa Giáo, cho phép hai ông lấy vợ. Cũng theo nguồn tin trên thì đa số tín đồ của hai vị «linh đạo tinh thần» trên đều hoan hỉ ủng hộ hết mình việc tranh đấu đòi lấy vợ của thượng tọa Thích Của Lạ là linh mục Carbine Đinh Bạo Chúa. Được hỏi tại sao lại ủng hộ việc làm trên, thì số tín đồ này cho biết họ muốn ông Sư, ông Cố hộ mang kia lấy vợ để các nữ tín đồ được yên tâm đến với Phật tại Chùa, cũng như đến với Chúa tại Nhà Thờ.

đặng dọn lối cho quân Mèo vào xứ kim cương lấp lánh qua cái lá đà của cô bé lọ lem.

Với bất cứ âm mưu nào và của kẻ nào khi tung tin giật gân trên, bọn C.O cũng chỉ thấy tội nghiệp cho TT Bokassa, một người chồng chung thủy và một người cha đầy lương tâm, đã bị «tai

nạn» bởi chính sự tốt bụng của ông. Những chính khứa Anamta nếu ở trường hợp có đưa con rơi như TT Bokassa thì sức mảy họ tìm vì sợ mất... thế diện ông nhơn và gây thêm điều phiền toái. Quả là những chính khứa Anamta chỉ đáng xách dép cho TT Bokassa để nhờ TT chỉ dạy cho bài học làm người.

CHUYỆN KHÓ TIN NHƯNG CÓ THẬT Một cô gái bị bắt về tội mãi dâm NHƯNG KHI ĐỐC TỜ KHÁM THÌ...VƯỜN CÒN TRINH!

ĐÀ NẰNG (Tin Độc):
Cách đây ít lâu, cô Nguyễn thị Chuyên 20 cái xuân xanh, đang ngồi trên xe Lam, thì bị mấy ông bạn dân ta ở địa phương, chặn lại xét hỏi giấy tờ, luôn tiện tỏ tình ông bướm để bày tỏ tình quân dân cá nước. Cô Chuyên có cái tên nghe rất chính chuyên nên nhất quyết cóc chịu đáp lại mối tình... du kích của mấy ông bạn dân ta.

Bị bề mặt mấy ông bạn dân ta này bèn bắt cô Chuyên đưa về Ty Cảnh Sát và đây cho Ủy Ban An Ninh giam giữ, sau đó đưa đi cả huân về tội mãi dâm. Hiê rõ cái trò phép vua thua lệ làng, nên dù biết con mình bị hàm oan, gia đình cô Chuyên cũng không dám hô môi. Mãi đến khi dân biểu

Khiếu Thiện Kế về Đà Nẵng gia đình cô Chuyên mới nhờ ông Kế can thiệp với Ty Cảnh Sát. Cơ quan này khó từ chối, nên chẳng đợi chờ phải đưa cô Chuyên đi khám đóc tờ. Kết quả của cuộc khám nghiệm là... «cô gái mãi dâm» N.T. Chuyên vườn còn trinh. Do đó ông Trưởng Ty Cảnh Sát tá hỏa tam tinh hải cầu, vội vàng ra lệnh lập thủ tục tờ trình trả tự do cho cô Chuyên.

Kề ra cô gái bắt hạnh trên vẫn còn chưa đến nỗi bất hạnh lắm. Vì nếu cơ quan bạn dân ta ở Đà Nẵng sớm biết sẽ... gặp rắc rối, chắc các ông ấy đã sớm tìm cách «thủ tiêu» cái màng trinh của cô Chuyên, để «hợp thức hóa» tội danh khốn lịn kia rồi.

Không cần ồn ào quảng cáo cho Con Ong Xuân Con Heo, vì cả tòa soạn đã âm thầm làm việc từ hai tháng nay để cống hiến bạn đọc cả trăm chuyện heo chó.

Giá bán không tính thuế song hành — Gồm những cây viết nặng nọc độc nhất :
NGUYỄN MẠNH CÔN — ĐẶNG VĂN HẦU — DUYÊN ANH — THƯƠNG SINH — MAI THẢO — ĐINH TỬ THỨC — SỨC MẮY — GÃI SĨ — PHAN NGHỊ — SỨC VOI — HOÀNG HẢI THỦY — GÁ THÂM — HỒNG DƯƠNG — DÊ HỨC CẠN — NGUYỄN ĐỨC NAM — NGUYỄN MAI — NGUYỄN NHƯ HỒ — HỒ ÔNG — ĐA DANH — MỒ MỜI — TRIỀU LINH — THẾ PHONG — NGỌC THỦ LANG — HÀ QUÝ PHƯƠNG — NGUYỄN HOÀNG ĐOAN — LÊ MINH NGỌC — HOÀNG ANH TUẤN — HÀ HUYỀN CHI — NGUYỄN VẠN LIM — THẦY KHÓA TU — THIÊN KHÔI — NGUYỄN NGỌC TỬ — TRÙNG DƯƠNG — LÝ PHẬT SƠN — NGUYỄN BÌNH THIỆU — VỌNG NGÔN CHI — MỘC ĐẠC — TRỌNG TẤU — TỬ TRỌC — THỢ ĐÁU — HÌM — NGHI VŨ — HÙNG PHONG

● Con Ong báo động : với số tiền Nhà nước dành để xây nhà cho lính què không ít, mà có nơi những căn nhà của lính què dựng lên... không bằng cái chuồng heo!

SE GHÈNH (Tin Độc).—
Theo một nguồn tin riêng, thì trong việc Nhà Nước cấp phát cho mỗi Tỉnh Hội Phế binh 150 căn nhà, đã bị bọn tham nhũng xâu vào đục rĩa tới bởi cảnh hoa lá liễu. Được biết, việc thực hiện xây cất nhà cửa cho lính què, lính cụt,

Nhà Nước đã chi tiền cho các quan đầu tỉnh, để các quan đầu tỉnh tha hồ sinh sát. (Theo quyết định của Nhà Nước thì mỗi tỉnh sẽ được cấp phát 60 tề, để hoàn tất 150 căn nhà cho bọn lính què, lính cụt.)

Ngoài ra còn một điều kiện khác giúp cho bọn tham nhũng để cầu vėjo, đục rĩa. Đó là điều kiện sách cho phép các quan đầu tỉnh được «cao su hóa» số tiền 60 tề, tùy theo giá vật liệu cao hay thấp... Với điều kiện để dài này mỗi ông đầu tỉnh cũng đục rĩa được món tiền không nhỏ nhờ «sống tăng» với bọn nhà thầu. Chẳng hạn công tác chỉ thực hiện hết chừng 60 tề, các ông đầu tỉnh sẽ «yêu cầu» nhà thầu làm một phát tỉnh nhân, với con số 4. Rút cuộc với số tiền

dành cho việc xây nhà không nhỏ nhưng đến khi căn nhà đến tay bọn lính què, thì cóc giá trị bằng cái... chuồng heo, như trường hợp làng phế binh ở Tân Quý Đông, Rạch Giá v.v...

Chuyện tham nhũng trên vẫn còn dài dài, bọn C.O hiện

đang tiếp tục điều tra, để lột mặt nạ những tên tham nhũng đã và đang đục rĩa trên thân thể tàn phế của bọn lính què, lính cụt.

TEO CHIM VÌ ĂN NHÂM BÀ CÔNG DANH...

SÈ GHÈNH (Tin Độc).—
Tuần vừa qua SVHS đã làm nhiều phát xuống đường để phản đối những hành động giết người và hiệp dâm do những tên lính Mèo, lính Cù Sấm vô giáo dục gây ra và luôn tiện hạ bệ quan phụ tá Nguyễn Danh Đan của Bộ Đánh Võ Rừng.

Tưởng rằng những việc tranh đấu xuống đường của SVHS sẽ được sự ủng hộ hết mình của dân biểu Nho Táo, kẻ đã xưng là Vua Xướng Đường. Nào ngờ Vua Xướng Đường không những chẳng ủng hộ cuộc tranh đấu của SVHS thì chớ, lại còn lên tiếng cái giọng bố con chó xồm, khuyến SVHS chớ nên tranh đấu làm con mẹ gì, mà phải nhận lãnh những hậu quả khó lường...

Qua câu tuyên bố có vẻ hèn làm sao ấy của dân biểu Nho Táo, nhiều SVHS cho rằng đàn anh của họ đã mắc bệnh teo chim vì trót ăn phải miếng bả công danh. Tin giờ chót cho biết dân biểu Nho Táo sẽ bắt chước dân biểu Phan Xuân Huy, làm một màn tụt quần để tự mình oan cho con chim của ông.

Nhà nước bắt lính què DỌN SẴN CỒ ĐỂ XƠI

SÈ GÈNH (Tin Độc).—
Theo một nguồn tin từ Hội Phế Binh Việt Nam, thì hiện nay Nhà Nước đang tìm cách triệt hạ những căn nhà của bọn lính què cất tại khu Fatima và Antoine đường Nguyễn Văn Thoại Gia Định. Theo chỗ phái viên C.O được biết, thì khu đất trên

trước kia nguyên là bãi rác không lồ. Bọn lính què vì quá rách, nên đã... đổ mồ hôi ra lấy công làm lợi, thu dọn những...cặn bã của thành phố, để dựng trạm tí lều cho vợ con trú nắng, dụt mưa.

Tổng số có cả thầy 78 gia đình đã bị mũi lượm đồ hôi quăng đi để lấy chỗ ở với đầy lòng tin tưởng qua câu hứa của ông Nhà Nước đại khái thế này: «Tết có những căn nhà do phước vinh dựng trên những khoảng đất công đều không bị giải tỏa». Nhưng mới đây không hiểu sao ông Nhà Nước lại vác dùi cui, xe ủi đất đến giật sập những căn nhà của bọn lính què. Phải chăng đã đánh lừa bọn lính què dọn sẵn cỗ thịnh soạn cho Nhà Nước xơi. Nếu đúng như vậy thì tàn nhẫn cóc chịu được.

Tin giờ chót cho biết những gia đình lính què còn lại sẽ sẵn sàng chết trên miếng đất họ đã đổ mồ hôi để tầy uest. Chứ không chịu thua... mấy chiếc xe ủi đất.

TÍCH CỰC THAM GIA CÂY MÙA XUÂN CHIẾN SĨ

NÓI LÃO mã chơi

Lời cuối về một người đã chết.

Người đã chết đây là Hà Thúc Nhơn, một người sạch đã chết vì sống chung với một lũ bần. Và lời cuối đây là lời của một người viết báo, một nhân chứng có thẩm quyền của thời đại. Người viết báo chân chính và có lương tâm không có quyền bỏ tù bất cứ ai, cũng không có quyền trách phạt hay thăng thưởng ai nhưng người viết báo chân chính có thể xử tử phạm nhân trên giấy, có thể bỏ tù kẻ có tội suốt trăm đời bằng bút mực, làm vinh hoa cho người suốt trăm đời. Việc ấy ngày xưa Đức Khổng đã làm khi Người san định Kinh Xuân Thu, như Tư Mã Thiên đã làm khi viết Sử Ký.

Người viết mực này không dám kiêu căng tự đặt mình lên quá cao nhưng đây cũng là một bản án mà các bạn có thể tin rằng có giá trị hơn tất cả những bản án mà người ta có thể tuyên bố về Hà Thúc Nhơn.

Trước hết, phải nói Hà Thúc Nhơn là một người sạch. Người sạch ấy có tính tình không được bình thường, nhưng phải nói là rất sạch. Phải sống chung với một lũ người bần, ăn cắp, hèn hạ, anh đã công khai biểu lộ sự khinh bỉ chúng. Nhơn như cái gai trước mắt bọn tham nhũng ở Quân Y Viện Nguyễn Huệ và Trung Tâm Tuyền Mộ 2. Nhơn cả là một cái gai, Nhơn còn là một đe dọa thường xuyên cho bọn chúng. Chúng sống trong lo sợ không biết những tội trạng ăn cắp của chúng bị Nhơn phanh phui ra lúc nào. Chúng vừa sợ vừa thù Nhơn. Và khi bọn hèn nhất sợ sệt, phản ứng của chúng lại trở thành nguy hiểm. Sống giữa sự thù oán của cả hàng chục kẻ hèn nhất, tất nhiên Hà Thúc Nhơn phải bị chúng hãm hại.

Bị Tổng Thống Thiệu thúc dục phải có kết luận về cuộc điều tra vụ Hà Thúc Nhơn — T.T. Thiệu thúc dục vì bị Y Sĩ Thiếu Tá Phạm Văn Lương đòi hỏi Nha Tổng Thanh Tra QĐ đã cho 1 ông Đại tá mở cuộc họp báo để tuyên bố kết luận về cuộc điều tra. Nhưng ông Đại tá nói rất nhiều để mà chẳng nói gì cả. Ban Hồng Thất Công, đặc phái viên Con Ong đi dự cuộc họp báo này về đã kể chi tiết trong C.O số trước: «Nhà báo ngồi nghe ông Đại tá Hoành của NTTT QL kể về cuộc điều tra cho biết bác sĩ Nhơn cầm súng Colt 45 đến nhà Thiếu tá Hiền, nổ súng vào bẫy chó của nhà ông này, làm cho 4 con bergers chết, 5 con bị thương, một con chạy thoát.. vv».

Kể khó tính khi nghe những chi tiết này có thể đòi hỏi được biết thêm cho chắc ăn hơn những điều quan trọng như: 4 con chó bị chết đã trúng đạn vào những bộ phận nào? 5 con chó bị thương liệu có còn đớp bị tét được không? Con chó chạy thoát có bị rụng sợi lông nào không?? Nhưng thời đòi hỏi nữa là quá đáng. Cuộc điều tra kỹ đến như vậy đã là kỹ quá rồi còn gì? Nếu cuộc điều tra không tìm ra có phải đúng bác sĩ Nhơn đã bắn chết Thiếu tá Hiền hay không? Đó là vì những nguyên nhân nào khác chứ không phải là lỗi ở những điều tra viên.

Dù những người đi điều tra có quả quyết rằng BS Nhơn đã bắn chết TT Hiền, dân chúng cũng vẫn không tin. Nhưng những người tin rằng không phải BS Nhơn đã bắn chết TT Hiền cũng không trung ra được bằng cứ. Nhiều ng rồi, nhất là những người sống ở Nha Trang, trong số có nhiều sĩ quan quen biết với BS Nhơn, vẫn tin rằng không phải Nhơn là thủ phạm. Họ tin rằng có một kẻ, hoặc một nhóm nào đó đã hạ sát TT Hiền để đổ tội cho BS Nhơn. Kẻ nào núp trong bóng tối thực hiện việc đó đã thành công. Chắc chắn kẻ đó phải ở trong bọn hèn hạ, bọn ăn cắp vẫn sợ hãi Hà Thúc Nhơn và kẻ đó phải là tay gian hiểm có thừa.

T.T. Nguyễn Văn Vỹ, Tổng Trưởng QP, xác nhận rằng BS Hà Thúc Nhơn đã chết vì một viên đạn súng carbin bắn vào đầu. Những người được tìm thấy xác BS Nhơn đều thấy Nhơn có một lỗ thủng tròn, nhỏ, ở trên trán, một chút óc của Nhơn từ trong lỗ thủng nhỏ đó lòi ra ngoài. Ngoài vết thủng đó ra, xác Nhơn không còn vết thương nào khác. Nhưng những điều tra viên đều không ai bận tâm tìm xem trong cuộc tấn công vào Quân Y Viện Nguyễn Huệ hôm ấy binh sĩ tác chiến đều dùng súng M16. Vậy thì tại sao lại có viên đạn carbin ghim vào trán Nhơn??

• GÃ THÂM

Có một điều may mắn lớn cho những binh sĩ đánh vào QYV để giết Nhơn—người bị Tỉnh trưởng họ Lý gọi là «tên bác sĩ điên..»—là đêm hôm trước tư dương Nhơn thâu lại hết số súng đã phát ra. Nhơn cũng bắt những binh sĩ sống chết với Nhơn phải bỏ súng lại và đi ra hết, không cho một ai ở lại. Nhơn bảo họ: «Tụi bây đi hết đi. Để mình tao ở lại trong này đủ rồi.» Nếu Nhơn không thâu súng lại, không đuổi anh em ra hết, trận đánh hôm sau chắc chắn phải có ít nhất là cả chục mạng binh sĩ chết oan.

Khi binh sĩ bao vây QYV được lệnh đánh vào, không ai biết BS Nhơn đang ở trong tòa nhà nào bên trong QYV. Họ nổ súng như mưa vào những căn trống. Trong khi đó BS Nhơn một mình với một khẩu M16, nấp trong tòa nhà mà binh sĩ đánh vào không ngờ nhất. Đó là tòa nhà văn phòng của QYV. Trong dãy nhà dài này có văn phòng của BS Anh, Giám Đốc QYV, văn phòng của Thiếu tá Đặng Mai, Quản lý QYV, văn phòng của Thiếu tá Hiền, phụ tá của T.T Mai v.v.. Tất nhiên những văn phòng này có chứa nhiều hồ sơ, giấy tờ là những vật liệu để phát hỏa.

Khi nghe có tiếng nổ từ trong dãy nhà văn phòng này vang ra, và khi thấy những cửa sổ của dãy nhà này đều đóng kín, người ta đã dùng đến thiết vận xa để bắn phá vỡ các cửa sổ. Những dãy đạn đại liên từ những thiết vận xa nã vào dãy nhà này có kèm đạn lửa để điều chỉnh tác xạ và những viên đạn lửa này làm cho phần đầu dãy nhà này phát hỏa.

Nhờ sự sáng suốt của vị sĩ quan Tâm lý chiến có mặt tại đây, binh sĩ tấn công được lệnh ngưng bắn để chờ xe chữa lửa đến dập tắt đám cháy mới bốc. Nếu không cho chữa cháy, ngọn lửa sẽ thiêu rụi tòa nhà này cùng làm cháy thêm nhiều cơ sở khác nữa trong Quân Y Viện, gây thiệt hại không biết bao nhiêu mà kể.

Xe chữa lửa đến dập tắt đám cháy nhưng ngọn lửa vẫn còn nhen nhúm ở bên trong những văn phòng. Hai đội viên chữa lửa phải cầm vòi nước đi vào tận trong những văn phòng này để dập nước cho ngọn lửa tắt hẳn. Khi hai đội viên chữa lửa cầm vòi nước tiến vào có 1 binh sĩ cầm carbin đi trước bắn yểm trợ. Bên trong những văn phòng khói mù mịt nên binh sĩ này không trông thấy gì, chỉ nổ súng theo hành lang dài chạy giữa những văn phòng. Ta có thể tin rằng lúc đó thấy lính chữa lửa vào dập đám cháy nên BS Nhơn không đề phòng, ông từ trong một văn phòng ló đầu ra hành lang nhìn và bị một viên đạn carbin trúng ngay vào trán.

Chi tiết này giải thích vì sao các binh sĩ của tiểu khu đánh vào QYV đều dùng súng M16 mà BS Nhơn lại chết vì 1 viên đạn carbin.

Ông Lý Bá Phẩm, người họ Lý thứ hai đến Nha Trang làm Tỉnh Trưởng sau ông Lê Khánh tuy đúng theo thứ tự lịch sử Giao Chi... Đinh, Lê, Lý, Trần... vv nhưng cũng như ông họ Lý vừa đi, là một người không may. Họ Lý Bá vừa chân ướt chân ráo tới Nha Thành tiếp thủ họ Lý Trọng... thì bị ngay quả Hà Thúc Nhơn tối tâm mặt mũi. Việc họ Lý huy động lực lượng hùng hậu quá cỡ thợ mộc—bộ binh với cả thiết vận xa và xe vòi rồng đến tăng cường như ta đã thấy—để chỉ đánh có mỗi một kẻ thù ở bên trong mục tiêu là một chuyện có vẻ... khôi hài. Nhưng thật ra họ Lý Bá cũng không có lỗi gì khi ra lệnh «tổng tấn công». Bởi vì mấy ngày trước đó một số người được Hà Thúc Nhơn cấp súng đã bắn bừa vào cả dân chúng Nha Thành làm cho 20 người bị thương với 4 người chết trong số này có 1 người Mỹ. Với bốn phận Tiểu khu trưởng kiêm Tỉnh trưởng phải giữ an toàn cho thành phố và dân chúng, họ Lý Bá hạ lệnh tấn công là đúng. Có điều đương sự đã không hiểu vì vô tình hay cố ý, đã quên không xử dụng mìn vô khí thần sầu và ít nguy hại do nước bạn US cấp cho quân ta là... Hơi cay. Nếu họ Lý Bá dùng hơi cay ném vào những tòa nhà nghi ngờ có người nấp bắn ra trong QYV hôm đó, chắc chắn Hà Thúc Nhơn đã không chết. Và nếu Nhơn không chết, họ Lý Bá đã không bị dư luận chòng

lên cổ cái tội «sát nhân diệt khẩu», và vụ án Hà Thúc Nhơn đã không trở thành vụ án bí mật nhất của thời đệ nhị Cộng Hoà Giao Chi.

Hà Thúc Nhơn xứng đáng được kể là một thiên tài của đất nước. Thuở nhỏ, ông nghèo đến nỗi phải vừa đi làm phu khuân vác, đi bán kem vừa đi học. Nhơn bị chứng thật dư ở cổ họng và chứng bệnh này làm chàng thanh niên cơ hàn ấy khổ sở nhiều khi phải làm những việc nặng nhọc. Nhơn đến bệnh viện Chợ Rẫy xin cắt thật dư trong cổ họng và bị tử nhục, khổ sở nhiều vì sự tiếp đãi của những bác sĩ tại đây. Do đó Nhơn nảy ra ý muốn học thành nghề bác sĩ chuyên khoa tai, mũi, họng để giúp người đời.

Nhơn là bác sĩ cắt thật dư trong cổ giỏi nhất nhì VN. Trong mấy năm phục vụ trong QYV Nguyễn Huệ, Nhơn đã cắt thật dư miễn phí cho cả ngàn người lớn, trẻ em ở Nha Trang. Chỉ còn chừng một tháng nữa là Nhơn lên phi cơ sang Bangkok biểu diễn giải phẫu theo lời mời của Bộ Y Tế Thái Lan thì vụ án mạng làm chết Thiếu tá Hiền xảy ra...

Nhơn mắc bệnh mất ngủ rất nặng. Đêm đến Nhơn phải uống tới 10 hoặc có khi 15 viên Immenocetl mới ngủ được. Mỗi hộp thuốc ngủ hạng nặng này chỉ có 20 viên. Người thường chỉ cần uống đến 5 viên Immenocetl là có thể yên trí ngủ một giấc ngàn thu. Có lẽ vì uống quá nhiều thứ thuốc ngủ này nên tâm trí Nhơn trở thành bất thường. Nhơn nóng nảy đến gần như hung dữ. Gặp chuyện gì bất ý là Nhơn đánh ngay. Không cứ chỉ bọn đồng nghiệp bê bối, bần thiêu của Nhơn mới bị chằng đánh, cả những bệnh nhân của Nhơn nhiều khi cũng bị vạ. Chằng hạn như khi Nhơn bảo há miệng cho chàng coi trong họng, bệnh nhân nào chậm há họng là có thể bị Nhơn đập cây đèn đấm lên đầu đau điếng.

Có một thời, 1 bác sĩ bạn của Nhơn mở phòng mạch tư ở ngoài thành phố muốn giúp bạn, Nhơn đến phụ trách cắt thật dư trong họng cho bệnh nhân của bạn. Nhưng Nhơn chỉ làm giúp một thời gian vài tháng rồi thôi. Gặp người nghèo tới đây Nhơn đều bảo sao không chịu vào QYV tôi cấp giúp cho đỡ tốn tiền, sao lại đến đây??

Nhơn mở giúp nhiều người nhưng tuyệt đối không bao giờ chịu nhận tiền tạ ơn, mặc dầu chàng rất nghèo, lương y sĩ quân y không đủ cho chàng đãi bạn đến 2 châu ăn nhậu. Những ngày cuối, người ta thấy Nhơn thường phải xin thuốc lá của bất cứ ai hút thuốc lá mà chàng gặp.

Người có lỗi nặng nhất về tình trạng bê bối ở QYV Nguyễn Huệ là Bác Sĩ Anh. Ông này có can tội «đớp bậy» nên khi những người khác đớp, không mở miệng ra nói ai được. Có thể nói cả cái QYV này không tìm được một người sạch bằng một nửa HT Nhơn. Khi Nhơn «nổi loạn, chiếm QYV, phát súng, chống lại quân cảnh», người ta thấy các Y Sĩ của QYV này trốn mất. Họ sợ Nhơn đột ngột đến nhà, nắm ót họ nên họ không dám ở cả nhà riêng, dắt vợ con đi tị nạn. Đến lúc có tiếng súng nổ và có người bị thương, bệnh viện vắng bóng Y Sĩ. Tiểu Khu Trưởng Kiêm Thị trưởng Lý Bá Phẩm phải cho lính đi vờ các y sĩ đến bệnh viện. Vài anh bị bắt đến lều riu thảm hại. Hà Thúc Nhơn làm cho thiên hạ sợ khiếp mình đến như vậy, Nhơn làm sao tránh khỏi bị trả thù, bị hãm hại??

oOo

Nếu Hà Thúc Nhơn đứng chết, chúng ta có hy vọng tìm biết được sự thật: Ai đã bắn BS Hiền?? Vì sao??

Nhưng Hà Thúc Nhơn, người chủ chốt trong vụ này, đã chết rồi!! Sự bí mật **HÀ THÚC NHƠN** sẽ không bao giờ được giải thích thỏa đáng.

GIA LONG thu băng

132 Trương minh Giảng SAIGON 132
(Ngã ba Trương minh Giảng và Kỳ Đồng)

- Hãng thu băng kỹ cựu nhất Saigon
- Có đầy đủ nhạc hay, mới hiện đại và tiên tiến.
- Bán băng thu sẵn đủ loại nhạc cho đủ loại máy.
- Nhạc Xuân thật hay và đầy đủ.
- Bảng học sinh ngữ: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật có sách.
- Vẫn giữ giá cũ từ năm 1966 đến nay.
- Nhận bin sĩ cho các tỉnh giá hạ.
- Mở cửa từ 7 giờ sáng đến 22 giờ cả ngày lễ và chủ nhật.

Các chiến hữu của đốc tờ Nhơn đang bị hành hạ!

Con Ông vừa nhận được bức thư kêu cứu của bà Trương thị Loan, vợ ông Nguyễn Thanh Bạch, một thương bệnh binh tại Quân Y viện Nguyễn Huệ, đã

nằm điều dưỡng tại đây trong thời gian đốc tờ Hà Thúc Nhơn nổi loạn. Được biết rằng quân nhân Nguyễn Thanh Bạch đã từng tham dự những trận đánh Việt cộng hồi Tết Mậu Thìn và bị thương ở đầu gối ở nhiều nơi khác, được Hội đồng Y khoa và Hội đồng miễn dịch xếp loại 3 với cấp độ tàn phế 80%. Từ đó ông Bạch phải nằm điều trị tại trại 12, Phòng Tai, Mũi, Họng, do đốc tờ Hà Thúc Nhơn đích thân chăm sóc.

Cứ theo như lời kêu cứu của bà Loan thì sau khi đốc tờ Nhơn biến Quân Y Viện Nguyễn Huệ thành một pháo đài chống lại bọn tham nhũng, thì chồng bà, mặc dầu bị tật nguyên nhưng cũng vẫn bị gán ghép vào phe chống đối, bị coi như cánh tay phải của đốc tờ Nhơn.

Tới lúc đốc tờ Nhơn lần đùng ra chết, ông Bạch đương nhiên bị coi như tông phạm với kẻ nổi loạn và được nhà nước chiếu cố một cách tận tình. Sau một thời gian hết giam lại thả, hết thả lại giam, tới 2-10-70, thì ông binh Bạch của chúng ta bị Quân cảnh tư pháp nhử luôn. Đều đau khổ nhất là bà Loan cũng không biết người ta giam chồng mình ở nơi mô mà đến tiếp tế nữa.

Mặt khác, bà Trương thị Loan còn cho biết thêm rằng, từ sau biến cố Mậu Thân phải nằm điều trị, chồng bà không có được lãnh một đồng lương nào hết.

Trên đây chỉ là tiếng kêu than của một người đàn bà có ông chồng tích cực chống Cộng và chống tham nhũng bị sa vào vòng lao lý. Tất nhiên, nội vụ hẳn có những điều uẩn khúc chưa được sáng tỏ.

Dù sao thì xin các người nhà nước cũng nên soát xét lại trường hợp của thương bệnh binh Nguyễn Thanh Bạch. Trong vụ Hà Thúc Nhơn, người nhà nước đã tuyên bố khoan hồng cho những người vì vô tình hoặc vì bị kẹt nên đã dính líu đến nội vụ. Vậy thì đã tha thì tha cho hết, tha tuốt luốt. Người cầm đầu cuộc nổi loạn, dù đã đi vào cõi u minh, nhưng không những đã không bị kết tội mà còn được cả nước xưng tụng là người hùng, là hào khí có thừa, là tấm gương sáng ngàn đời soi chung, huống chi là những kẻ tông phạm, bệnh tật đầy người.

Nhà nước toàn là các bố đạo cao đức trọng, liêm khiết cùng mình và sĩ khí cao ngút đến tận trời xanh, không nhẽ lại đi trả thù một chiến hữu của đốc tờ Nhơn?

Sáng kiến chuột đẻ ra mèo của Bộ Ráo Rục!

Thỉnh thoảng cái Bộ Ráo Rục này lại đẻ ra những sáng kiến vô cùng hay ho và ra rít như sau này. Thí dụ như cái sáng kiến phe lò vụ đốc tờ Phạm Tấn Tư, mặc kệ cho sinh viên tha hồ chửi bới, cứ mũ ni che tai, ăn cơm chúa mùa tới ngày, thí dụ như cái sáng kiến đưa sinh viên Nguyễn văn Thắng đi Cà Mau làm bạn mí ruồi muối. Nhưng có một sáng kiến sau đây được kể như là vĩ đại nhất.

Nguyên trong bậc Tiểu học hiện nay, ngoài trừ giáo viên ấp, ngạch thấp nhất là giáo viên sơ cấp có bằng văn hóa là tiểu học; kể đến là ngạch viên tiểu học có bằng trung học đệ nhất cấp, thứ đến là ngạch giáo học bổ túc phải có bằng Tú tài 1 trở lên. Sau hết là ngạch Thanh tra tiểu học, nhưng ngạch này rất hiếm người có.

Gần đây Bộ Ráo Rục vừa ra một nghị định cho các giáo chức ngạch giáo viên tiểu học có 6 năm thâm niên trong ngạch được thi lấy bằng khả năng sư phạm cấp bổ túc và được cải ngạch giáo học bổ túc không cần phải có văn bằng tú tài 1.

Đại đa số các giáo chức đều nghĩ rằng, cái Nghị định phải gió ấy đã được ví như một quả trứng thối ném vào nền Ráo Rục Mít. Bởi lẽ nghị định này chỉ nhằm nâng đỡ các ông có ngạch giáo viên tiểu học mà thôi, mà các ông này lại chiếm đa số chức vụ chỉ huy trong ngành Ráo Rục. Còn giáo viên sơ cấp thì luôn luôn bị chèn ép, không được nâng đỡ. Giáo học bổ túc muốn thi cải ngạch thì người ta đặt ra nhiều điều kiện rất khó như phải có Tú tài II và phải dạy ở trường trung học công lập mỗi tuần 10 giờ liên tiếp trong 2 năm. Nhưng với cái điều kiện oái oăm như thế, bố ai mà có được. Bởi lẽ qui chế hiện hành chỉ cho dạy có 6 giờ, đào đầu ra được thêm 4 giờ nữa để được cải ngạch?

Riêng về giáo viên tiểu học công nhật lúc tuyển dụng người ta đòi phải có bằng Tú tài 1 trở lên và khi nhập ngạch thì chỉ được nhập ngạch giáo viên tiểu học mà thôi.

Cái nghị định ấy đã thoát thai từ cái tư tưởng nâng đỡ bè phái, con thương con ghét. Kể được nâng đỡ thì tha hồ tung tẩy, bước đường công danh cứ thế mà leo lên vùn vụt, còn người bị bỏ rơi thì bị chèn ép xuống tít dưới đất đen.

Hóa cho nên gọi nó là cái nghị định phải gió
Nỗi khổ tâm của những người lính loại 2 vĩnh viễn.

Có ăn cơm nhạt mí biết thương đến mèo, chó còn cứ ở miết trong những ngôi nhà có máy lạnh, để rồi đớp toàn những đồ cao lương mỹ vị, chả còn biết trời cao đất thấp ra sao thì gọi là còn khuya mới thông cảm được với những hoàn cảnh khổ khổ của những người mang nguyên tật đang ở trong cảnh ăn trực nằm chờ... giải ngũ.

Dưới đây là một vài nét diễn hình nói về tình cảnh những người lính què, lính cụt, mất chân, mất tay, lủng ruột, mang danh từ loại 2 vĩnh viễn, đang bơ vơ bốn bề không nhà như một thứ Lệnh Hồ Xung sau khi bị đuổi ra khỏi núi Hoa Sơn.

Từ Trung tâm 3 Hồi lực về đến Trung tâm quản trị trung ương, trình « báo cáo giám định y khoa » xong đầu đó mới làm đơn xin phép nghỉ để chờ quyết định giải ngũ và khước từ huấn nghệ, họ còn phải chờ đợi chán chờ mới lấy được cái giấy phép.

Rồi sau khi nghỉ được 3 lần theo đúng như « lễ nghi quân cách », họ lên đòi lấy giấy phép khác thì lại được người ta trả lại với mấy dòng chữ châu phê : « chờ đợi ít bữa nữa ! » Họ lại lóc cóc chống nạng ra về để mấy ngày sau lại vác xác tới trình diện và xin quyết định.

Chúng qui chỉ tại các đảng to đầu ở đơn vị 3 Quản trị làm việc theo cái kiểu nay giỗ hậu, mai đắp đĩa.

Ký thì ký phứt đi cho rồi, các cha. Thương lính què một chút cho họ có phận nhờ.

đối thoại với người sạch

- Ô. Bút Sơn, Saigon.— Vấn đề « muốn ứng cử Tổng Thống phải có 50 nghị sĩ, dân biểu hay nghị viên giới thiệu », C.O. đã đề cập đến rồi.
- Ô. Bà Trần văn Hưng 46-3 CTTD Thị Nghè.— Những bài thơ Chó đã chuyển sang cho người phụ trách báo Xuân C.O.
- Ô. Nguyễn văn Sa, Vinh Long.— Thực ra chúng tôi cũng không biết rõ các quân nhân được giải ngũ vì lý do sức khỏe có được hưởng ba tháng lương hay không? Thiết tưởng bạn có thể hỏi ngay ông đơn vị trưởng, nếu bạn thắc mắc.
- Ô T.D. Tuy Hòa.— Rất tiếc, trong khuôn khổ hiện nay, C.O. chưa có chỗ để dành cho mục thư trào phúng.
- Ô. Trần Ngọc Quang, Yersin, Kiến Hòa.— Ông có rất nhiều ý kiến hay ho và ngộ nghĩnh, tuy nhiên cách viết hơi quá khích. Nếu đảng C. O. sẽ bị sập tiệm mất. Vậy thì xin thông cảm.
- Ô. Nhà giáo tiểu học.— Bài của ông viết « bỏ » lắm. Đăng rồi đó.
- Bà Nguyễn đáng Phúc Phan Rang.— Xin ông bạn nhớ kỹ hộ cho rằng, tất cả thư từ của độc giả gửi về C.O. đều đọc không sót một chữ nào và trả lời rất cần thận. Không bao giờ lại có những cái sự vụt vô sọt rác. Đang kiểm chỗ để đăng bài của ông bạn đây. Nếu số

- Xuân không còn chỗ thì một là sẽ đăng vào số tất niên, hai là sẽ đăng vào số tân niên.
- Cô Nguyễn thị Phương, đường Phan Chu Trinh, Huế.— Vụ Tây Y khai mí cái đảng Đông Tây y học hiện nay chưa ngã ngũ ra sao cả. Nhóm Tây Y gồm toàn những tay đốc tờ trong Y sĩ đoàn thì cho rằng Đại học Y khoa Minh Đức chỉ có thể đào tạo ra được những thứ lang băm làm phương hại đến sức khỏe của dân chúng. Còn nhóm Đông Tây Y học, do đốc tờ Bùi Duy Tâm cầm đầu cũng là người thuộc Y Sĩ đoàn, và hiện là khoa trưởng đại học Y khoa Huế, kiêm khoa trưởng phân khoa Đông Tây Y học. Nghĩa là vừa là lang Tây lại vừa là lang Ta. Hai phe đảng chửi bới nhau, um xùm. Theo C.O. Đông hay Tây đều nhằm vào việc cứu nhân độ thế. Việc chống đối Viện Đại học Minh Đức với đầy sự ích kỷ nếu không muốn nói là bần của Y sĩ đoàn.

MAGNANTYL

THUỐC BỔ DƯỠNG TOÀN HẢO NHẤT

CƠ THỂ SUY NHUỢC   BIẾNG ĂN — CHẬM LỚN — GẦY ỚM
 THỜI KỲ DƯỠNG BỆNH

Hộp 20 ống uống — Ống 60 viên bọc đường

VIỆN BẢO CHẾ SOLAC

ĐẠI LÝ ĐẠI ĐỘC QUYỀN O.P.V. 34, NGUYỄN HUỆ SAIGON

Nơi mua sắm **LÝ LƯƠNG** của các giới có đồng lương cố định :

Siêu Thị Nguyễn Du

ĐT : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh SAIGON

TIÊU NGỌC

Người dân đen
cầm cần

Dũng sĩ

Theo Đông y thì người nào có lá gan to, túi mật lớn, tất nhiên người đó phải mạnh bạo, can đảm, không sợ cái mẹ gì hết tội, kể cả cái chết. Những người bạo gan, coi cái sự đi tầu suốt nhẹ tựa lông... hồng như thế, được đời liệt vào hàng dũng sĩ.

Ở nước Ba Tàu, vào thời Chiến Quốc, dũng sĩ Kinh Kha đã một mình một dao con chó, lừng lừng đi vào cung điện Hàm Dương để hỏi thăm sức khỏe Tần Thủy Hoàng, ngõ hầu cứu trăm họ khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng. Việc làm của Kinh Kha tuy thất bại, nhưng hành vi kiêu dũng, bạo phổi của Kinh Kha đã được thiên hạ xúm lại ca ngợi, tán dương quá xá cỡ. Trải mấy nghìn năm mà vẫn nhân, thì sĩ vẫn không ngớt tán tụng Kinh Kha dài dài và bền bền.

Ở nước Giao Chỉ, vào năm con chó, cũng có một dũng sĩ, một mình một quả lưu đạn, hiên ngang giữa trời xanh, ngày trắng, hỏi tội Tham những. Dũng sĩ ấy là quan tư thầy thuốc Phạm văn Lương.

Nếu bạo chúa Tần Thủy Hoàng là một tai họa cho dân Ba Tàu thời Chiến Quốc, thì Tham những cũng là một quốc nạn cho dân Giao Chỉ thời bị giờ. Cái sự đi vào Hàm Dương gian nan, nguy hiểm thật đấy, nhưng cái sự hỏi thăm sức khỏe tham những cũng gay go, hiểm nghèo không kém.

Tuy nhiên, so sánh Kinh Kha với Phạm văn Lương, thì dũng sĩ Ba Tàu thua xa dũng sĩ Giao Chỉ.

Thật thế, trước khi lặn dao con chó vô người, vượt sông Dịch Thủy vào đất Tần, Kinh Kha đã được thái tử Đan đối đãi rất trọng hậu. Thoạt kỳ thủy là cái vụ phong chức Thượng khanh và xây một cái vi la gọi là Kinh quán cho Kha ở. Tiếp theo đó còn rất nhiều màn huê dạng. Nào là đưa cho Kha một thoi vàng để ném rủa chơi cho đỡ buồn, nào là biết Kha khoái món gan ngựa chiến, thái tử Đan bèn cho xử tử con ngựa quý ngày đi ngân dậm để mời gan làm món nhậu cho Kha lai rai ba sơi. Nào là đang khi nhậu nhết, Đan sai mỹ nữ cung nhất ra gây đàn, làm một đường văn nghệ còn giúp vui cho nó đúng điệu mồm nhai tai nghe, Kha thấy mỹ nữ có hai bàn tay trắng muốt liền buột miệng khen đẹp. Ấy thế là sau khi tiệc tan, Kha nhận ngay được một cái hộp, mở ra xem thấy hai bàn tay ngà của người đẹp đã được chặt ra nằm chính lnh trong đó rồi. Mọi sự hậu đãi đó đã quạt cho hào khí của Kha bốc lên phừng phừng. Hành vi của Kha dù là đẹp nhưng không phải là không được trả giá sòng phẳng.

Đang này ở Phạm văn Lương không có một sự trả giá nào hết. Phạm văn Lương đã "một tay gây dựng cơ đồ", từ một đờ dèm củ báp phom phom tiến tới quan tư đốc tờ. Thân tự lập thân, đúng theo đường lối, chính sách tự trị, tự quản, tự túc phát triển. Không như Kinh Kha tro thân cụ một mình, trên răng, dưới giầy, giữa "cụ Hồ", Phạm văn Lương vợ con đầy đàn, thánng thánng hành nghề tây y cũng kiếm nổi cả trăm xấp. Ấy thế mà

Phạm văn Lương đã dám một mình một quả nà, quyết ăn thua đủ với Tham những. Tuy tấn kịch chưa đến hồi kết thúc, nhưng ở màn đầu này, phải nhìn nhận rằng hành vi của Phạm văn Lương đầy hào khí, «tranh sáng với trắng sao hề tấm lòng trượng phu». Dũng sĩ Giao Chỉ hách hơn dũng sĩ Xạ Phang dứt đuôi con nòng nọc là cái chắc!

Lục trăm số

Cái sự Phạm văn Lương tay lăm lăm cầm quả lưu đạn đã rút chốt đòi gặp "tông tông" để thỉnh cầu loại trừ ngay những phần tử tham những và thay thế vào đó bằng những con người trong sạch, ngay thẳng ngõ hầu trong sạch hóa và vững mạnh hóa chế độ đệ nhị công hòa Anamta, có phải là một cái sự phạm pháp không, có thể coi là một sự «nổi loạn» không? Là một quân nhân chắc hẳn Phạm văn Lương được phép mang theo vũ khí, chẳng lẽ lính chỉ có quyền tàng trữ trong người đúng một quả lưu đạn thiên tạo mà bà xã là người có độc quyền xử dụng hay sao? Thế thì cái vụ lính cầm vũ khí trong tay là hợp pháp rồi. Còn cái vụ đòi gặp «tông tông» để trình bày về chuyện tham những cũng không hề bị luật pháp cấm đoán, mà trái lại còn được nhà nước tán thưởng, khuyến khích là đằng khác. Bằng chứng là nhà nước đã tốn hao biết bao nhiêu công ngân để thiết lập các cơ quan bài trừ tham những, thì cái sự tố cáo tham những phải được nhà nước hoan nghênh kịch liệt.

Ngày giữa thời «phong kiến», nhà vua là ông trời con, bài yết thiên nhan đã khó, đòi hỏi vương thượng phải trong sạch hóa guồng máy chính quyền lại càng khó hơn, thế mà Chu văn An đã dâng vua Trần Dụ Tôn thất trăm số, đòi chém đầu bảy quyền thần để «cứu nguy dân tộc». Cái ông vua Trần Dụ Tôn được xử sách mô tả là một ông vua bệ bối, tối ngày nhậu nhết, hát xướng, nhưng cũng không hề bắt tội Chu văn An. Dĩ nhiên gặp một ông vua lem nhem như thế, thất trăm số bèn được liệng gáp vào sọt rác.

Ngày nay, Phạm văn Lương có lục trăm số, đòi chém đầu 5 vị đờ rựa gồm 4 «ông tướng» một đảng rân biểu và một cái lá da. Số phận của lục trăm số ra sao, xin coi hồi sau sẽ rõ. Nhưng ngay bây giờ lục trăm số đã được Phó Vương phê bình một câu rất... «biếng» rằng thì là: «giết 6 tên tham những thì ít quá».

Đã không vi phạm luật pháp, hành vi tố cáo tham những của Phạm văn Lương chắc hẳn cũng không đến nỗi bị quan Binh Bộ Thượng Thơ coi là vi phạm quân kỷ, bởi lẽ quan Thượng Thơ Bộ Binh vẫn thường khuyến khích lính tố giác tham những. Và chẳng, giặc Cộng sản là kẻ ngoại xâm, thì giặc tham những là kẻ nội thù. Lính đánh giặc cộng sản, tốt lắm, nhưng lính đánh giặc tham những cũng tốt không kém. Khi

xông pha ngoài trận tuyến, nhìn thấy giặc cộng sản, chắc chắn người lính không cần phải thông báo qua hệ thống quân giai mới được phép bắn kẻ thù. Thế thì khi trông thấy giặc tham những, hiển nhiên người lính cũng được phép tố liền tức khắc khỏi cần qua hệ thống quân giai. Có như thế mới hợp tình, hợp lý.

Cầu nguyện

Dũng sĩ Kinh Kha nhập điện Hàm Dương đã gục ngã trước bạo chúa Tần Chính.

Thất trăm số của Chu văn An đã bị Trần Dụ Tôn quẳng vào sọt rác.

Xin chân thành cầu nguyện cho dũng sĩ Phạm văn Lương bản mệnh vững vàng như thành đồng vách sắt, tên tham những nào đụng vô đó là chết quay cu lơ ra không kịp ngáp.

Xin chân thành cầu nguyện cho Lục Trăm Số sẽ không phải chịu số phận hẩm hiu như Thất Trăm Số.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồi

Tây y vườn «chơi» Đông y

Ở trang 8 báo HB ra ngày 14-12-70 có đăng một thông cáo của Y sĩ đoàn. Điểm chính của nội dung bản thông cáo là quyết định của Y sĩ đoàn không công nhận bằng Y khoa của Đại Học Minh Đức nữa. Lý do được Y sĩ đoàn nêu ra là vì Đại Học Minh Đức đã hệ thống hóa và «bằng cấp hóa» khoa Đông y, đồng thời, do đó, gián tiếp nâng Đông y lên ngang Tây y.

Nhưng y sĩ đoàn đã dùng những lời lẽ «uyên chuyên và kín đáo hơn» để diễn tả lý do trên. Chẳng hạn: «Viện Minh Đức tưởng rằng vấn đề duy nhất là Đông y và bằng cử nhân. Đông y và bằng cử nhân y khoa là những vấn đề rất quan trọng v.v...»

Bạn Con Ong đốt đặc về các vấn đề y khoa cũng như về giá trị của Đông y và Tây y.

Nhưng trong vụ này, bạn C.O «ngủi» thấy dường như có một uẩn khúc nào đó. Trước đây ít lâu, DB Bác sĩ Mã Xí đã đấu cho giới Đông y, toan vận động Hạ viện thông qua một đạo luật về Đông y. Đạo đó, Y sĩ đoàn đã cương cường chống đối một cách rầm rộ. Trong một phiên họp chống Đông y ở bệnh viện CH, Bác sĩ Đức đã nói văng cả nước bọt vào mặt mặt anh nhà báo.

Do đó người ta nghi ngờ quyết định không công nhận bằng cấp y khoa của Đại Học Minh Đức không phải vì Đại Học này thiếu phương tiện, thiếu chuẩn bị và chưa theo đúng tiêu chuẩn của cơ quan y tế quốc tế OMS. Bởi vì, giả thử có thật thế đi nữa, thì Y sĩ đoàn phải cố vấn cho Đại Học Minh Đức về kỹ thuật, và Bộ QGGD phải giúp đỡ phương tiện cho viện Đại Học này. Đó là bổn phận cao đẹp. Trong lúc nước ta còn thiếu trường, có thêm trường nào tốt chừng này. Họ làm gì, mình biết ơn thì phải khuyến khích chỉ về cho họ làm tốt hơn, chứ không phải vì thấy họ kém mà tìm cách «đẹp tiệm» người ta để mình độc quyền là chơi xấu.

Y sĩ đoàn đã không chịu làm cái bổn phận cao đẹp đó, nên người quyền nghi ngờ quyết định của YSD là một cách «chơi» ngành Đông y, mà vì đại học MD lại định nâng ngành này lên, nên vô tình trở thành nạn nhân.

Dù sao, đây cũng là một bài học đắt giá cho LM Bửu Dưỡng, người từng tự hào có một tầm kiến thức rộng lớn: chó bao giờ đi vào khoảng giữa hai cái đầu con trâu và con bò lúc hai con vật này đang húc nhau.

Đó là đối với Y sĩ đoàn. Còn đối với bộ QGGD cũng có điều đáng nói. Theo thông cáo của YSD thì «Bộ đã hoàn toàn đồng ý với YSD». Sự đồng ý này rất bậy. Hiện nay chính phủ đang khuyến khích đầu tư. Giáo dục là một sự đầu tư cần thiết, lớn lao và quan trọng vào bậc nhất, vì nó quyết định tương lai vận mạng đất nước.

Chính phủ đã không đủ khả năng để mở rộng ngành đầu tư này. Vậy khi tư nhân họ làm thì chính phủ phải khuyến khích, chứ sao lại tiếp tay cho một âm mưu cạnh tranh không đứng đắn? Phải chăng việc làm này của YSD và bộ QGGD chính là hậu quả của sự kém phát triển về ngành Giáo dục của nước ta trong những năm về trước?

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử

Việc làm cẩn thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ.

Xin quý vị
liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải

Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

CHIA BUỒN

Được tin

Bác sĩ NGÔ VĂN HIẾU

(dân biểu quốc hội lập pháp)

bị hạ sát vào ngày 17-12-1970 tại ngay phòng làm việc ở thương xá Tam Đa. Chúng tôi thành thực chia buồn cùng tang quyến và cầu chúc linh hồn người quá cố sớm siêu thoát.

Chu Nhiệm CON ONG
và Bộ Biên Tập

(Tiếp theo)

Cha Thò Lồ nói :

— Xe của tôi đi giữa đường thì bị ăng ban, cũng may nếu không gặp vị đạo hữu đây thì có lẽ tôi phải đẩy xe tới trường mất.

Sư ông chùa Bà Banh bước ra trước, còn cha Thò Lồ nổi gót theo sau. Ông cha nói lớn như cốt để phô phang cái sự khổ hạnh của mình, nhưng đồng thời một công đôi ba việc lại có cả để chỉ sỏ sư ông về cái sự giàu sang phú quý của nhà chùa :

— Tôi đang lái chiếc Lambretta cộc cạch thì giữa đường bị ăng-ban. Chả hiểu là tại bu-di dở hay là trục trặc cái gì không biết. Cũng may gặp được đạo hữu đây không thì cả tiếng nữa mới đến họp được. Gớm ! Xe của đạo hữu tốt quá xá. Vừa có máy lạnh làm cho tinh thần sáng khoái, lại vừa chạy êm như ru. Trường của đạo hữu chắc là làm ăn phần chẵn lăm. Thiệt chả bù mí cái trường của tôi ở tít mãi củ tí long vương nơi ngoại ô, học trò toàn là con nhà lao động. Chính cũng vì thế mà vấn đề tăng học phí sẽ gây ra nhiều chuyện rắc rối khó mà lường được !

Chủ trường Trọc Phú, không kịp đề cho sư ông chùa Bà Banh nổi lời ông cha, đã vội vàng giơ tay ra mời hai nhà tu hành tiến vào phòng họp.

— Dạ xin mời cha, xin rước thầy vô. Mọi người đã tề tựu đông đủ. Xin cha và xin thầy góp thiệt nhiều ý kiến cho đề buổi họp thu lượm nhiều kết quả.

Các chủ trường, mặt anh nào cũng to như cái thớt hàng thịt và bụng thì bự như bụng lão phệnh đường, giống như cái nhân hiệu đầu củ là Đại Quang, chứng tỏ rằng họ là những đồ giá áo túi cơm rất chân chính như sau này.

Phòng họp mù mịt những khói thuốc lá phun ra bởi hàng chục cái mồm, nó khiến cho cha Thò Lồ chịu không nổi ! Cha phải hít si hơi lia lịa mấy phát liền. Thật tình ra cha Thò Lồ đã có tình giả vờ giả vịt ra như thế cho có chuyện. Năm nay cha mới gần năm mươi, nhưng lúc nào cha cũng cho mình là già yếu lắm rồi, mặc dầu mỗi sáng cha có thể đớp được hai tô phở tàu bay, và hai bữa chính thì bữa nào cũng com gà cá gỏi. Thỉnh thoảng cha lại bộ bộ lẩn cấn ăn người. Nếu có ai nói thì cha biểu rằng: « ấy già rồi, nói trước quen sau, thôi chấp làm chi ! »

Sau đó cha Thò Lồ lại hỏi xu.

Sư ông chùa Bà Banh ngồi kể bên cha bên thăm hỏi :

— Chắc là người sư huynh không được khoẻ ?

Hay là tại sư huynh không chịu được khói thuốc ?

— Một phần tại khói thuốc và cũng một phần do sức khỏe yếu kém. Đạo này tôi ốm đau luôn, tuần nào cũng phải đi khám đóc tờ đấy. Trông coi dân bốn đạo đã mệt rồi, lại thêm thêm cái môn chủ trường nữa thì tồn thọ mất ! Minh mở trường ra là cốt để làm việc công ích, để cho con trẻ có nơi chau dồi học vấn, chứ đâu phải nhằm mục đích thương mại. Trường của đạo hữu không biết ra sao chứ còn trường của tôi thì năm nào cũng thâm thủng vào vốn liếng.

Sư ông chùa Bà Banh cười thâm và cũng rửa thăm trong bụng : «Bá ngọc cái anh này, chỉ được cái ba xạo. Năm nào cũng thâm thủng vào vốn thế mà mỗi năm trường của anh lại thấy khơi thêm một từng lâu. Bộ nếu không thâm thủng thì có lẽ anh đã tậu thêm dăm bảy ngôi trường nữa rồi ! »

Và sau đó sư ông lại hỏi nhỏ ông cha :

• XÌ CA RỒ

— Đạo hữu nghĩ thế nào về vấn đề tăng lương cho các giáo chức ? Một khi nhà trường đã lỗ là thì còn đào đâu ra tiền để tăng cho họ ?

Cha Thò Lồ đáp một cách lừng lờ con cá vàng :

— Ấy, cũng chính vì vậy mà tôi mới băn khoăn đến cả tuần nay. Không nhẽ mỗi lúc mình lại phọc mê bu tích. Đóng cửa trường để biến nó thành nhà sầm cho Mèo mướn kê ra cũng thu bộn tiền lắm. Lại tránh được những sự tranh đấu lời thối phiến phức của các giáo chức. Bi giờ họ đòi tăng lương, mai một giá sinh hoạt cao lên nữa, họ lại có đòi tăng nữa, bộ mình lại phải ề cở ra để trả cho họ thêm nữa hay sao ? Cho Mèo mướn, mình có cái lợi trước tiên là thu được hai năm tiền nhà trước. Với số tiền ấy bỏ vô đâu mà chẳng sinh lời được. Gửi vô trường

mục tiết kiệm ký thác có định kỳ cũng được 20 phần trăm một năm. Tuy nhiên, về cái khoản thuế 40 phần trăm lại không thể tránh được. Mở trường còn có thể ăn gian thuế được, chứ còn cho Mèo mướn nhà, nó sờ sờ ra đấy, chối cãi làm sao ? Thứ nhất bi giờ các phái đoàn kiểm kê thuế vụ đi tra xét kỹ lưỡng ghê lắm. Họ bắt mình kê khai đủ thứ. Trường có bao nhiêu lớp học, có bao nhiêu học sinh ? Trong nhà có bao nhiêu xe hơi ? Phòng nào có gắn máy lạnh ? Nghe mà phát nổi gai ốc lên khi nghĩ đến cái sự phải đóng thuế. Nếu nhà nước truy thế thì có lẽ tôi đến phải xin tuyên bố khánh tận.

Sư ông mỉm cười đáp :

— Xin sư huynh chớ có vội nghĩ rằng một khi xin khánh tận là nhà nước sẽ cho ngay đâu. Nếu xin khánh tận mà dễ dàng thì cái nước này sẽ có cả trăm anh nhà giàu xin khánh tận ngay. Để họ dễ dàng quít nợ các nhà băng. Để họ dễ dàng đi một đường trốn thuế. Như ông chú si la ma lớn nhất ở Sài Gòn đấy. Ông cũng xin khánh tận cả mấy năm nay vì nợ tiền thuế tới 400 triệu và nợ của ngân hàng cũng ngót nghét dăm trăm triệu. Nhưng nhà nước khôn học máu mồm. Cóc cho khánh tận. Không những thế lại còn cho nhân viên thuế vụ tới quản lý cái rạp ấy để thu nợ dần.

Cha Thò Lồ thờ dãi sừn sực :

— Nếu vậy thì quả là một sự bi đát cho giới chúng ta. Một mặt bị thuế má thúc bách, một mặt lại bị người ta tranh đấu đòi hỏi này nọ. Mình cố gắng làm việc để phục vụ cho nhân quần xã hội mà cũng chả yên thân. Thế này thì cứ đi tu quách cho được việc, không cần nghĩ gì đến chuyện đời nữa. Ấy, đôi khi tôi đã nghĩ ngợi lẩn thẩn như thế đó đạo hữu ạ. Mình đi tu như thế này mới là đi tu có một nửa. Đầu có phải dành hết cả thời gian và công việc thờ phượng.

Sư ông lại hỏi cha Thò Lồ :

— Thế lát nữa đây, khi bàn về vấn đề tăng lương cho giáo chức, đạo hữu sẽ phát biểu ra sao ?

— Thiết tưởng mình nên đề cho hội nghị giải quyết là hay hơn cả. Ý kiến của đa số sẽ là ý kiến quyết định. Hơn nữa bọn mình là những người tu hành. Nếu phản đối sự tăng lương thì cũng kỳ lắm. Mà đồng ý tăng lương cho họ thì đào đâu ra tiền. Vậy thì theo thiên ý của tôi, chúng ta nên chú trọng cái chính sách « ai sao tôi vậy ». Như thế là khỏe nhất,

(kỳ sau tiếp)

Sư ông Trí Dũng và chùa Một Cột

Sư ông Trí Dũng trụ trì tại một ngôi chùa ở gần nghĩa trang Bắc Việt đang chuẩn bị một chiến dịch thu góp công quả của các Phật tử bốn phương để tạo dựng một ngôi chùa Một Cột ở kế cận nơi sư ông tu hành.

Theo các giới thân cận của sư ông Trí Dũng thì chùa Một Cột ở Saigon sẽ làm giống hệt như chùa Một Cột ở Hà Nội. Kiến trúc sư Ngô Viết Thu, người chiếm giải khảo nguyên La Mã đã được sư ông mời đến để tham khảo ý kiến.

Cả nước đều biết sư ông Trí Dũng là một nhà tu hành trí dũng song toàn. Lại rất thích văn nghệ cũng như văn hóa hơn là thích đi tu. Bất cứ một cái gì dính lứu đến bộ não ấy là sư ông nhảy bổ vô và mần ngay tít tọt.

Người ta hẳn còn nhớ, hồi còn mỗ ma ông Diệm, chính sư ông đã đích thân đứng ra tổ chức một đoàn vũ trình diễn các vũ điệu French Can Can đi lưu động các nơi để lấy tiền làm việc nghĩa.

Sư ông lại cũng là một nhà tu hành rất khéo ăn khéo nói. Một khi sư ông đã không mần thì thôi, chứ còn đã mần thì quả nào sẽ đích đáng quả ấy. Cái vụ thu góp công quả để xây dựng chùa Một Cột nhất định là sẽ được sự hưởng ứng nồng nhiệt của các Phật tử, dù là liền ông thanh niên con trai, hay liền bà phụ nữ con gái.

Tiền sẽ vô như nước, và chùa Một Cột sẽ mọc lên trong nháy mắt như một phép lạ.

Nhà văn hóa Ô Mai Cam Thảo và đền thờ Tô.

Tô đây là ông Tô Hùng Vương.

Sử sách Việt Nam có ghi chép hàng hoàng và

lại có cả thi ca dân chúng hẳn hoi.

Cõi Nam riêng một góc trời
Hùng Vương xây dựng đời đời nghiệp vua
Phong Châu là chốn kinh đô
Chia mười lăm quận bản đồ mệnh mông
Trùng rờng lại nở ra rờng
Ngàn con muôn châu vốn giòng Lạc Long
Cây kia, ăn quả ai trồng
Sông kia, uống nước hồi giòng từ đâu
Đĩ nhiên, là người Việt Nam ai cũng phải

nhớ đến Tô. Nhưng từ khướm mười niên nay rồi, người ta đã quên bếng ngay mất Tô. Thời ông Diệm, ngày giỗ Tô bị phứt a la póc. Cóc một ai biết Tô là cái chi chi hết. Mãi tới sau khi ông Diệm bị đi ô tở bương, người ta mới có cơ hội phục hồi lại danh dự cho Tô. Nhưng vì bỏ quên lâu quá, có nhiều người chả biết gốc gác của Tô ra sao, đến nỗi rằng, vào ngày giỗ Tô, có mấy ông phó nhòm, phẩm phẩm vác máy ảnh tới miệt Phú Thọ để chụp hình đền thờ Tô vì họ nghe nói đền Hùng ở Phú Thọ.

Quả là một sự khôi hài và đau sót.

Nghe nói nhà văn hóa Ô Mai cam thảo đã ôm ấp một dự định thiết lập ngôi đền thờ Tô đến cả mấy năm nay mà vườn chưa ra đâu vào đâu cả. Năm nào bàn dân thiên hạ cũng phải kéo nhau vô số Thú để cúng Tô.

Thiệt là một sự buồn tình cóc chịu nổi !

Nếu ngân sách không dự trù cái món xây đền thờ Tô thì tại sao người ta không kêu gọi tới cái lòng nhớ ơn tổ tiên ở trong quảng đại quần chúng ? 17 triệu dân, mỗi người góp 5 tí thôi thì cũng có thừa sức xây được dăm ba cái đền thiệt bự.

Tiên thiên thánh giáo ở Huế, tục gọi là đạo Mẫu, số tín đồ bất quá có vài ba chục ngàn người, thế mà họ cũng tự động quyên góp để dựng được một trụ sở to như cái đình ở trung tâm thành phố, huống hồ đảng này lại có cả hàng chục triệu tín đồ.

Thứ xem rằng phen này, hai nhà tu hành kể trên, ai dựng chùa trước, ai lập đền sau ?

Phái đoàn kiểm kê thuế vụ và những câu hỏi tỉ mỉ

Phái đoàn kiểm kê thuế vụ, sau khi đi công tác

tại những khu vực nhà giàu xong, đã bắt đầu chiếu cố đến các khu vực nhà nghèo, gồm toàn những dân ABC, và các chủ nhân ông, chủ nhân bà các xí nghiệp lưu động đại khái như xe nước mía, xe sinh tố và phở gánh v.v...

Bảng khai thuế được phân phát cho mọi người. Nhân viên thuế vụ đã không quên căn dặn kỹ càng : nhà có ki gì phải khai cho đúng, khai cho hết nghe chưa ? Không có được dấu điểm. Dấu điểm là có châu bị nhà nước trùng phạt.

Về phương diện nhà cửa thì họ bắt khai là có mấy tầng lầu, có bao nhiêu cái thang máy, những phòng nào có máy lạnh ?

Dân lao động bàng hoàng cả cái... mình. Từ tấm bé đến giờ họ chưa lúc nào có hân hạnh được nhìn thấy cái thang máy nó mặt ngang mũi dọc ra sao để mà có thể mô tả hoặc kê khai. Cầu thang nhà họ thì ọp ẹp, vừa đặt chân là đã rung tít mù như sắp sửa đổ xập xuống. Còn nhà cửa thì vách vắn, mái tôn. Đất thuê của chú Hòa hay của Chà Và Ẩn độ, mỗi tháng phải đóng 6 chích.

Trong cái mục kê khai này lại còn thấy đề cập cả đến cái sự có bao nhiêu nhà máy nữa, có bao nhiêu xí nghiệp lớn nhỏ nữa.

Họ bèn thắc mắc hỏi :

— Thế nhà tôi có cái xưởng chữa xe ếch bà có phải khai ra không ?

— Phải khai đề còn đóng thuế chớ ? Bộ rờn à ?

Thế cái xưởng ấy ở đâu ? Dài bao nhiêu, rộng bao nhiêu ? Có bao nhiêu nhân công ?

— Dạ, nhà tôi chữa xe cho khách hàng ở vỉa hè thành phố. Nhân công thì có độc một mình nhà tôi mí lị thẳng bé cháu.

Ngoài ra, có bao nhiêu tu bin, bao nhiêu xe gắn máy cũng phải cung khai bằng thích. Cũng may, dân lao động chỉ có trần sự cụ cái xe đạp chạy cộc cạch. Nhà nào khá giả lắm mới có được cái xe si út tơ mua từ đời NA.

Tóm lại, cái sự kiểm kê thuế vụ này chỉ làm khốn đốn những anh nhà giàu mà thôi. Còn nhà nghèo khi đọc xong rồi đề kê khai thì chỉ cảm thấy phát thêm rỏ rãi. Trên rắng, dưới si lip thì còn khai cái mẹ gì nữa !

CHO DÂN BIỂU, NGHỊ SĨ VÀ NGHỊ VIÊN quyền giới thiệu ứng cử viên T.T. là vi hiến, tạo thêm những

Dự luật bầu cử Tổng Thống đang được hạ viện thảo luận rõ ràng có âm mưu làm lợi cho một liên danh.

Tổng Thống Thiệu kỳ này đã khôn ngoan, đứng đằng sau để các đàn em tại quốc hội hì hục làm lợi cho mình qua dự luật bầu cử Tổng Thống nhiệm kỳ 1971-1975.

Từ trước tới nay, hành pháp thường làm dự thảo luật bầu cử gửi qua Quốc Hội. Lần này, với cuộc bầu cử T.T. sắp tới, hành pháp đã không gửi dự thảo luật, hay nói khác đi, đã làm ra dự luật, nhưng không chính thức gửi sang Quốc Hội, mà để cho các đàn em bên lập pháp, là một số dân biểu, nghị sĩ ký tên đệ nạp, coi như dự án luật do tự ý DB, NS làm ra, chứ hành pháp không nhúng tay vào. Bởi vì, nếu là dự thảo luật do hành pháp làm ra, mà có những điều khoản lợi cho TT Thiệu trong kỳ tái ứng cử sắp tới, thì... kỳ quá!

Nâng bi

Sáng 22-12, dự luật bầu cử TT đã được Hạ viện bắt đầu thảo luận, các dân biểu chửi nhau dữ dội. Đó là dự luật gồm 46 điều, đệ nạp tại Hạ viện ngày 10-12-1970, do 4 dân biểu, và 4 nghị sĩ ký tên. Đó là các DB: Nguyễn Văn Thống, Cao Văn Cửa, Trần Hưng Ngũ, Phan Mật, và các Nghị Sĩ: Huỳnh Văn Cao, Đặng Văn Sung, Nguyễn Duy Tài, và Phạm Nam Trường. Trừ vài người, hầu hết các tên tuổi trên là các tay thân hành pháp có tiếng.

Dự luật trên đã được làm ra với mục đích "tránh lạm phát ứng cử viên", cho nên, ngoài những hạn chế thông thường về tuổi tác, quốc tịch v.v... như hiến pháp quy định, còn có một điều hạn chế rất đặc biệt, được quy định bởi điều 10, khoản 7, là:

Ứng cử viên Tổng Thống và Phó T.T. "tối thiểu phải được sự giới thiệu của bốn mươi nghị sĩ Dân Biểu hoặc của 100 nghị viên các Hội Đồng Đô Thành, Tỉnh, Thị Xã."

Khi dự luật được đem thảo luận vào sáng 22-12, có dân biểu cho rằng khoản hạn chế trên nhằm mục đích "nâng bi" Tổng Thống, để giúp T.T. Thiệu chắc ăn trong dịp tái tranh cử chức T.T.

DB Phan Thiệp, trưởng khối Xã Hội đã kịch liệt chống đối hạn chế trên, ông cho rằng: "nếu chỉ cho người dân quyền tự do lựa chọn ứng cử viên đã được chọn sẵn, thì đó là sự thỏa mãn dân chủ, chứ không phải đơn thuần vi phạm dân chủ mà thôi. Trong trường hợp đó, Cộng Sản Bắc Việt sẽ vụ;

mừng thấy tính chất bầu cử của họ đã được Nam VN chấp nhận dưới một hình thức khác".

"Ma giáo"

Các dân biểu Khiếu Thiệu Kế, Lê Tài Hòa, và Mạc Giao là những nhân viên lập pháp hễ mở mồm ra là sặc mùi hành pháp đã nói rằng việc đề cho D.B, N.S, và Nghị viên giới thiệu ứng cử viên không vi hiến. Các ông này đã viện dẫn điều 53 H.P nói rằng ứng cử viên phải hội đủ các điều kiện khác dự luật trong luật bầu cử do Q.H quy định.

Riêng ông Dân Biểu Mạc Giao mà mấy đồng viện vẫn gọi xỏ ông là Ma Giáo, nói rằng "sự giới thiệu là truyền thống của các quốc gia dân chủ tiến tiến xuyên qua sự đề cử của hệ thống chính đảng vững chãi. Tại VNCH hệ thống chính đảng chưa đáp ứng nổi tình thế, sự giới thiệu tạm thời ủy nhiệm cho các đại diện dân cử. Điều đó không phải là bầu cử gián tiếp".

Lập luận trên, đúng là một thứ ngụy biện mà nếu không bị tối tăm vì ăn phải bả hành pháp, sẽ không ai dám nói như vậy.

Tại các nước dân chủ như Hoa Kỳ, Anh, Pháp v.v... có một truyền thống đảng phái giới thiệu các ứng cử viên, điều đó đúng. Nhưng đó là sự lựa chọn trong nội bộ đảng để đưa người ra tranh cử, chứ không phải là một điều kiện hạn chế ứng cử viên. Bởi vì, nếu được đảng mạnh đề cử, ứng cử viên có hy vọng đắc cử, mà không có đảng đề cử, thì vẫn có thể ứng cử như thường. Điều này khác hẳn với việc cho DB, NS, hay nghị viên giới thiệu ứng cử viên, vì theo quy định của khoản 7 điều 10 dự luật bầu cử T.T. ai không được 40 DB, NS hay 100 nghị viên giới thiệu, không có quyền ứng cử. Thành ra, DB, NS và nghị viên muốn cho ai ứng cử thì được, muốn cấm ai thì cấm. Đó là một biện pháp hạn chế vi hiến rõ ràng, vì nó đi ngược lại quyền ứng cử đã được hiến pháp quy định.

Việc giới thiệu kể trên còn vi hiến ở chỗ biến cuộc bầu cử trực tiếp thành một cuộc bầu cử lưỡng cấp, cử tri chỉ được quyền chọn lựa những ứng cử viên đã được DB, NS hoặc nghị viên chọn lựa sẵn, giống như cuộc bầu cử các Tham Phán Tối Cao Pháp Viện, Quốc Hội chỉ được chọn lựa trong một danh sách 30 người do Tham Phán đoàn, công tố đoàn và luật sư đoàn đã bầu sẵn.

Ông Mạc Giao còn tỏ ra hồ đồ khi chủ trương chính

đảng còn yếu nên tạm thời ủy nhiệm quyền giới thiệu ứng cử viên cho các đại diện dân cử. Ai cho các ông quyền tự ủy nhiệm ngang xương như vậy? Và chính đảng chỉ được quyền chọn ứng cử viên trong nội bộ đảng chứ đâu được quyền chọn lựa tất cả các ứng cử viên?

Tóm lại, sự quy định của điều 10 khoản 7 trong dự luật bầu cử vi hiến rõ rệt. Không thể nại điều 53 Hiến Pháp ra mà nói rằng quốc hội có quyền bắt ứng cử viên TT, và Phó TT phải được sự giới thiệu của DB, NS hoặc Nghị viên. Theo tinh thần điều 53 hiến pháp Quốc Hội có quyền đặt ra những điều kiện đề hạn chế sự ứng cử bừa bãi, nhưng những điều kiện hạn chế này không được trái với hiến pháp. Ví dụ, có thể hạn chế ứng cử viên bằng cách bắt ký quỹ thật nhiều tiền, hoặc phải có hàng chục, hay hàng trăm ngàn cử tri đề cử. Với những điều kiện này, tuy cũng khắt khe, nhưng không vi hiến, không cho một loại người nào độc quyền ứng cử hay cấm cửa một loại nào như cho Dân Biểu, nghị sĩ và nghị viên quyền giới thiệu.

Kể hèn này xin phép nói rõ thêm sự nhiều dân biểu tối đa không hiểu sự khác biệt giữa biện pháp dân biểu giới thiệu với cử tri đề cử, hay bắt ký quỹ nhiều tiền.

Với biện pháp bắt ứng cử viên phải được sự giới thiệu của DB, NS hay nghị viên, cuộc bầu cử chẳng những trở thành lưỡng cấp, trái hiến pháp, mà dân chủ bị phân bội, vì những thế lực mạnh rất dễ lũng đoạn, khiến cuộc bầu cử không còn ý nghĩa nữa.

Lũng đoạn như thế nào?

Rất dễ, người ta có thể tung tiền mua hột chữ ký của những người có quyền giới thiệu, để chỉ có 1 liên danh

duy nhất ứng cử. Hay người ta cũng có thể "đầu cơ" hết chữ ký, để những người có quyền giới thiệu ứng cử viên không giới thiệu cho ai cả, thế là cuộc bầu cử đành bỏ, người cũ tiếp tục lưu nhiệm!

Với cách lũng đoạn trên, có thể có những người biết chắc được đa số dân chúng ủng hộ, nhưng lại không có quyền ứng cử, vì không chạy đâu ra chữ ký giới thiệu (đã bị những thế lực khác mua hết rồi!).

Còn nếu hạn chế ứng cử viên bằng cách bắt đóng tiền ký quỹ thật nhiều, hoặc phải có nhiều cử tri đề cử, thì một người có uy tín, có hy vọng trúng cử, có thể ứng cử được. Nếu không dư tiền thì đi vay, không vay được nơi này thì nơi khác, (còn chữ ký dân biểu nghị sĩ và nghị viên, làm sao vay được).

Biện pháp bắt phải có cử tri đề cử cũng vậy, dù bắt phải có hàng trăm ngàn cử tri đề cử, thì nếu cố gắng, một nhân vật uy tín vẫn có thể ứng cử được. Vì đã tính ứng cử, tất nhiên phải có một số cử tri nào đó.

Nếu cử nại điều 53 H.P bảo rằng QH có quyền đặt ra các điều kiện khác với những hạn chế do H.P quy định, rồi làm luật nói rằng chỉ được quyền ứng cử Tổng Thống những ai đã từng làm Tổng Thống ít nhất 4 năm rồi, như vậy cũng được sao? Thối vừa vừa thôi chứ!

Âm mưu

Người ta càng thấy rõ âm mưu đen tối của các tác giả dự luật bầu cử Tổng Thống khi nhìn đến trang chốt dính kèm dự luật. Đó là trang in một mẫu lá phiếu. Âm mưu này còn bản hơn cả dưới thời đệ nhất Cộng Hòa. Theo các tác giả dự

luật, thì trên lá phiếu, ngoài những chữ và số thường lệ, có in hình của ứng cử viên TT và Phó TT rất lớn. Trong các cuộc bầu cử từ trước đến nay, ảnh của ứng cử viên in trên lá phiếu trung bình cỡ 3 x 4 phân. Nhưng trong lá phiếu mẫu đính kèm dự luật bầu cử TT sắp tới, cỡ ảnh ứng cử viên in trên lá phiếu rất lớn, choán hết phần chính của lá phiếu. Một bên ảnh ứng cử viên Tổng Thống, một bên ảnh ứng cử viên Phó TT, mỗi ảnh đều lớn cỡ 6,5 x 5,5 phân.

Tại sao gọi đây là một âm mưu?

Người ta nhớ rằng, gần đây, có một nghị sĩ tố cáo nhà nước đã dùng tới bao nhiêu triệu của ngân sách Quốc gia để in hình Tổng Thống phát khắp nơi, khi bị chất vấn, nhà nước trả lời rằng làm như vậy để dân chúng có dịp "chiêm ngưỡng dung nhan" Tổng Thống. Nhưng khi bị vặn lại: tại sao không làm công việc đó khi mới đắc cử, mà mãi nay mới làm, thì nhà nước tịt.

Sự thật, những tấm hình Tổng Thống được in và phân phát từ bây giờ, là nhằm mục đích để cử tri khắp nơi nhìn cho quen. Đến ngày bầu cử, thấy hình T.T. in lớn trên lá phiếu, cử tri nhận ra ngay, và cử việc bỏ vào thùng. Cho nên phải in hình lớn cho dễ nhận. Còn hình các ứng cử viên khác (nếu có) đều lạ hoắc, cử tri thôn quê cử việc cho vào sọt rác!

Đó là một âm mưu không đẹp, làm mất giá trị của cuộc bầu cử. Đến ngày bầu cử, rất có thể kể hèn này cũng bỏ phiếu cho T.T. Thiệu, với điều kiện là những tay nâng bi chuyên nghiệp đứng làm bản cuộc bầu cử ngay từ khi làm dự luật.

GÃI HÁNG

THỢ GÃI

Của giả

Đúng vào thời kỳ báo chí Saigon lên cơn sốt, báo mới ra nhiều, tranh nhau tung độc giả, thì xảy ra vụ TT Bokassa của Cộng Hòa Trung Phi tìm thấy đũa con roi ở VN. Vụ này đã giúp các báo hết khá nhiều bạc.

Mặc dầu đũa con roi đã rời Việt Nam lên đường sang Phi Châu sống với bố rồi, mà các báo ở Saigon vẫn thi nhau khai thác dài dài, tả tình cảnh đến từng chân tơ kẽ tóc của những vai chính. Mẹ kiếp, tóc tây đen xoắn như

mỏ hóng, có đêm đến Tết Công Gô cũng không hết, ấy thế mà các báo vẫn cố gắng kéo dài, để câu độc giả.

Cách đây một tuần, bất ngờ một nhật báo giàu tương tượng, đã lờ ra một bà vợ và một đứa con thứ nhì của T.T. Bokassa, rồi mấy báo thi nhau đánh điện sang Trung Phi cãi nhau của thiệt, của giả cứ ồm ồm cả lên.

Có một ông viết văn nham nhở bèn phịa ra rằng: Cả đến T.T. Bokassa cũng là giả nốt!

Tích cực đóng góp vào «Con Heo» của lính ngày đầu Xuân

CÁI KÊ DÊ NGÕNG

Bài Mỹ

Sinh Viên Học Sinh đang phát động phong trào bài Mỹ...

Thật tình thì dân Giao Chỉ không ưa Mỹ đã từ lâu, từ ngày chỉ có vài trăm người Mỹ ở xứ này, với tư cách cố vấn. Tình cảnh sống chung Cờ Hoa và Giao Chỉ như một cuộc hôn nhân cưỡng ép, không thương yêu nhau mà vẫn cứ phải ở cùng nhau.

Tôi còn nhớ cách đây đã lâu, cũng đã xảy ra một vụ lộn xộn giữa một sĩ quan cao cấp Giao Chỉ và một sĩ quan Cờ Hoa. Khi đi duyệt một hàng quân, tên cố vấn Cờ Hoa dùng một chiếc khăn trắng, ngoáy vào nòng súng một người lính. Chiếc khăn bị dơ, tên cố vấn này bèn lấy chiếc khăn dơ, quẹt lên má ông sĩ quan chỉ huy trưởng. Ông này phản ứng bằng một cú đấm rất ác liệt. Câu chuyện này, tôi cũng không biết đoạn kết ra sao.

Trong quân đội, cũng có một phong trào bài Mỹ, nhưng ngấm ngấm. Lính Giao Chỉ ít khi yêu được lính Mỹ, trừ những ông nào có những dịch vụ, áp phe liên hệ với Mỹ. Đi chơi với Mỹ ở ngoài đường rất dễ bị mang tiếng, nếu không phải là ma cô đi dẫn gái, thì cũng là dân chạy áp phe. Làm việc chung với nhau, tuy rằng cùng một công việc, cùng một trách nhiệm nhưng không bao giờ lại cùng chung một sinh hoạt. Tinh của người dân Giao Chỉ vốn hào phóng, nên không thể chịu nổi cảnh chia tiền khi ăn uống, hay cảnh mua một thứ gì rồi mang về, ngồi đớp một mình. Nhưng Mỹ lại coi sự "mỗi người một nửa" là một truyền thống rất cao đẹp của dân mọi da đỏ.

Sở dĩ Giao Chỉ còn chơi với Mèo là vì Mèo có tiền... Mèo đã tung tiền ra vùng vãi khắp thiên hạ, nhưng sự vùng vãi ấy là một sự tính toán bần xìn. Hơn nữa, sống ở trong một xã hội vị tiền quen rồi, Mèo thường biểu diễn những hành động của một ông anh chi tiền quá lỗ. Cứ làm như có tiền là mua được tất cả, kể cả chủ quyền của một dân tộc hay sinh mạng của một con người.

Nhà Nước của nhà chúng ta đã nhận nhiều tiền của viên trợ Mèo, nên đã làm vào một thế kẹt. Ít khi chịu phản ứng theo phản ứng của dân chúng. Nếu có phản ứng thì phản ứng ngược lại, phần nhiều là bảo chữa cho lính Mèo.

Sự phản nộ của dân Giao Chỉ đối với lính Mèo lái xe bê bối trong thành phố, đã là một sự phản nộ thường trực. Dân thành phố không còn lạ gì những vụ Mèo dùng xe chết người rồi bỏ chạy. Nhân viên của Đảng Dũi Cui có chạy theo ghi số xe, mong rằng kiếm được một chút bồi thường cho nạn nhân, thì cũng chỉ ghi được hàng chữ *for official use only*. Hi hửng mang mảnh giấy trình lên thượng cấp, nhưng đi đường, mắt đã hoa lên, vì thấy hàng triệu chiếc xe có hàng chữ này. Đánh phải coi như là huê cả làng.

Đến nay, có một vụ đụng xe chết người, thì câu đầu tiên của người dân Giao Chỉ là hỏi:

— Chắc lại xe Mỹ?...

Và tới nơi coi cho biết, thì đúng là xe Mèo. Đến nỗi, người dân Giao Chỉ

đã đặt tên những chiếc xe Mèo là những loại xe ăn thịt người!

Nhà Nước chúng ta đã phản ứng những vụ này như thế nào? xin thưa rằng, phản ứng của Nhà Nước là bênh vực lính Mèo. Ông Nhà Nước đã ra một thông cáo đảng hoàng, nói rằng vì sống ở một xã hội cơ giới, sự hối hà, ô ạt, đã ăn sâu vào tâm hồn người Mèo. Họ không thể chậm rãi, ung dung như người Đông Phương. Họ có phóng xe bạt mạng thật, nhưng vẫn giữ đúng luật. Chỉ có những người bị cán chết là trái luật, không hiểu rõ luật lưu thông. Đến như vậy, thì còn biết cãi lại làm sao, và nhất là người chết thì nhất định không biết nói.

Đấy là nói về người dân thành phố..

Còn người dân thôn quê, mỗi lần có Mèo hành quân thì tính mạng thật không còn giá trị gì. Những vụ tàn sát tập thể như Mỹ Lai, Sơn Mỹ, hiện nay đang sôi nổi khắp thế giới. Lính Mèo nhìn đâu cũng chỉ thấy Vi Xi. Câu châm ngôn của Tào Tháo «thà ta phụ người, còn hơn để người phụ ta», đã được lính Mèo áp dụng rất đúng. Thà rằng bắn chết oan một vài mạng người, còn hơn để cho những người đó bán chết. Bởi thế lính Mèo bắn vung vít, giết tùm lum và coi đó là một qui luật chiến tranh.

Ngày còn làm việc ở Biên Hòa, tôi được tên lính Mèo rủ đi coi Vi Xi. Tên lính Mèo này mới từ nước Cờ Hoa sang, nên rất ngây thơ, tưởng Vi Xi là một thứ gì ghê gớm lắm, như con nít sợ ông Ba Bị. Tôi bèn đi theo hắn. Lúc tới chân trục thẳng, thấy một nông dân bị trói hơi kỹ, ngồi ú rừ, chờ xe đưa về một cơ quan an ninh. Tên lính Mèo rất ngạc nhiên hỏi tôi:

— Đây là Vi Xi sao mà?... Sao tao trông không khác gì mọi người ở đây hết.

Tôi cười:

— Khác chứ, Không tin mày cứ thử tay sờ nó mà coi. Nó có ba hột, trong lúc tao về mày chỉ có hai hột.

Tên lính Mèo không dám thử làm một phát trặc nghiệm ấy. Tôi tới gần ông Vi Xi và được nghe ông Vi Xi tâm sự:

— Tôi nào có biết gì đâu. Tôi đang cày ruộng. Rồi cày mệt quá, tôi ôm cây lên gốc cây, đứng nghỉ một, để rồi lát nữa lại xuống cày. Không ngờ mấy ông Mỹ lái tàu bay vòng vòng quanh đầu tôi, hạ xuống, bốn năm ông vây chặt lấy tôi, xi xa xi xê một hồi, vật tôi ngã, trói tôi lại rồi mang về đây. Ông nói dùm tôi một câu đi...

Tôi hơi bùi ngùi một chút, cũng muốn nói giúp một câu, nhưng nào biết nói với ai bây giờ. Nghe câu chuyện thật thà và chất phác ấy, cũng có thể tin được lắm. Mấy chú lính mèo thấy bộ đồ đen, cái cây cũng hào hào giắt cây súng có thể tưởng rằng đây là một chú Vi Xi cô đơn, đang ôm súng làm thợ. Không bị bắn chết là may... Nhưng đã bị bắt về đây, thì cũng bị khai thác cho đến tơi bời hóa lá. Trong một giây, tôi bỗng phản nộ, muốn gia nhập vào một phong trào đòi hòa bình tức khắc.

Nhưng rồi tôi thấy phong trào bài Mèo, đốt xe Mèo của các bạn sinh viên, học sinh, bỗng ngưng lại thấy bất bình. Tìm đến nguồn gốc, thì thấy phong trào khởi xướng từ đất Qui Nhơn, Bình Định, nơi lập nghiệp

của nhà Nguyễn Tây Sơn. Đất Bình Định, vốn nổi tiếng là nhiều người giỏi võ. Đến như đàn bà, con gái mà võ nghệ cũng cũng mình. Đàn ông con trai ở xứ xa tới, không biết, buông lời chọc ghẹo, là có quyền lỗ mũi ăn trâu, đầu ăn tàu hủ. "Ai về Bình Định mà coi, có nàng con gái múa roi, đánh quyền." Như vậy phong trào bài Mỹ phát xuất từ đất Qui Nhơn, Bình Định.

Khởi đầu, chỉ là một tên lính Mèo, bắn chết một em học sinh. Em bé Nguyễn Văn Minh, trùng tên với bona báo chủ nhiệm, đang ngồi trước cổng trường, bị một tên lính Mèo, ngồi trên xe, bắn chơi một phát. Tài nghệ bắn chỉ thiên mà trúng người của lính Mèo gần bằng đảng viên Dũi Cui Giao Chỉ. Đạn trúng em học trò tên Minh, và em bèn biểu diễn một đường đi về thế giới bên kia.

Tên lính Mèo sát nhân đã được đóng s bộn che chở, đưa vào căn cứ Mèo, dù rằng học sinh Qui Nhơn phần nữ, đòi đưa tên này ra một Tòa Án Giao Chỉ. Nhưng cái quyền đặc miễn tài phán khôn nạn là một bức bình phong chắn ngang lối những người đi đòi công lý. Và đám đông bên nời giận. Từ đó, xảy ra phong trào bài Mèo, đốt xe Mỹ, đánh lính Mỹ. Thành phố Qui Nhơn như bị tê liệt. Giới nghiêm hai mươi bốn trên hai mươi bốn, được áp dụng cho một thành phố. Rồi từ đó loang đi, vết dầu cứ dần dần đi từ nơi này tới nơi khác. Chẳng mấy lúc mà phong trào này loang tới Saigon.

Khi về tới Saigon, phong trào lại đổi khác. Nơi đây, không thiếu gì những chính khứa ăn có, những chính trị gia thích làm người ruồi gây máu lửa. Vài hôm nay, vụ này bùng lên mãnh liệt, lôi kéo cả những cây gậy hòa bình, lá đa đòi quyền sống và rất có thể biến thành một tiết mục tranh cử.

Sinh Viên H.S. đã lập thành một đoàn du Kích để đốt xe Mèo. Đốt đầu được hai chiếc xe. Một điều đáng ghi vào bảng vàng, bia đá đám du Kích này còn đốt cả một chiếc xe của một hãng thầu Mèo, chở nhân viên đi làm. Rồi đây, thấy như vậy, hãng thầu không cho xe đi đưa đón nhân viên; đám công nhân bị đi bộ tới sở làm, chắc sẽ tri ân phong trào bài Mỹ này nhiều lắm.

Tôi không theo Mèo, nhưng cũng xin can trọng vụ này. Vì tôi biết rằng, là Cộng sản chỉ chờ thêm một chút nữa để nổ thành lớn. Thêm một xác chết nữa, dù là lính Mèo hay học trò, đó cũng là một tiết mục hấp dẫn cho những người thích gây rối loạn. Tôi cũng phải có một tí ti thán phục các đàn anh Mèo. Mấy ngày nay, bị "đàn áp nặng như thế, mà không bắn một phát, dù là bắn chỉ thiên. Nói theo kiểu ông Ngoại Thành như vậy là quân ta đã thắng lợi.

Nhưng tôi phản đối các bạn trẻ của tôi, chỉ vì những người bạn tôi đã không công bằng. Những vụ tàn sát tập thể của Cộng Sản trong vụ Tết Mậu Thân như ở ngoài Huế, không thấy quân ta nhắc tới, mà chỉ nhắc tới vụ lính Mèo giết người. Khi các bạn đã tranh đấu cho một sự công bằng xã hội, thì phải chia đồng đều sự chỉ trích cho cả đôi bên.

Chúng tôi chỉ mong có vậy...

ĐÊ HỨC CÀN

Béc Mỡ

BÉC MỠ

Chiến dịch treo... chim!

Tuần rồi quy sự cụ chùa Ấn Quang đã chánh thức phát động một chiến dịch mệnh danh là treo chim. Thoạt tiên, lúc nguồn tin vừa mới xì ra, dư luận dân chúng vô cùng sồn sáo bàn tán. Người thì cho rằng chiến dịch treo chim có ích lợi thiết thực lắm, vì bây giờ đang thời buổi phân xuất song hành đồng tiền kiếm ra chật vật quá trời, không treo để chim thả lỏng rồi lơ "nhì đồng" cứ sản xuất đều đều năm một thì lấy mô mà nuôi tụi nó đây? Nhưng có kẻ lại biểu rằng làm kiếp con người ở trên thế gian này chỉ có mỗi cái "đây" là tạm thời an ủi mà bây giờ tính cúp nốt thì cuộc đời còn đâu là sinh thú nữa, tự tử cho tiện việc sổ sách v.v...

Cũng may chiến dịch treo chim của quý sự cụ chùa Ấn Quang cóc phải như người đời hiểu lầm

mà là chim cu bằng giấy để kêu bằng cổ võ một nền hòa bình cấp kỳ và thật lực cho đất nước đã trải qua gần ba mươi năm tang tóc này. Hứ vĩa.

Mỹ chơi ông Kinh Tế

Nhà Kinh Tế Phạm Kiệm Ước, tự song hành sau khi cho biết là bộ Kinh Tế của ông đã ra lệnh không cho dân chúng, quân, công xài đường cát trắng trong mục đích tiết kiệm ngoại tệ, thì giới kinh tế Mỹ dựa vào cái chuyện đó phang ông một cú hơi đau. Đó là bản phúc trình tố cáo VNCH đã dùng số ngoại tệ hiếm hoi để nhập cảng đường cho Kampuchia. Nhập cảng đường cho Cam bu Chia có nghĩa là VNCH đã "xuất cảng" đường sang xứ anh em mới. Việt Nam hiện đang phải nhập cảng đường mà lại có đường "xuất cảng" sang Cam bu Chia thì kẻ cũng lạ thật, và cũng khó hiểu thật. Nhưng giới kinh tế Mỹ đã giải thích sự "xuất cảng đường" đó có nghĩa là có sự tiếp tay của một số ông lớn VN với bọn gian thương, các ông lớn cho bọn gian thương này những đặc quyền về đường nhập cảng từ xứ Đài Loan, với những điều kiện nào đó không tiện nói ra và cũng không thể nói ra, để bọn này bằng mọi cách chuyển vận, chuyển vận qua các ngã biên giới. Hiện nay ở Kampuchia đường cát trắng bán ẽ hề, trong khi tại Saigon chỉ có đường cát vàng đầy sạn cát.

Chẳng hiểu ông Phạm Kiệm Ước nghĩ sao về bản phúc trình của giới kinh tế Mỹ này. Trông

cũng nên trình cho bà con cả nước biết, ông Phạm Kiệm Ước vốn có cái gốc rất bự ở ngay xứ Tẻp chúng.

Cha 'hại' con rồi cha ơi!

Nữ Hoàng Nin Đé đang đề nghị một kế hoạch vĩ đại: lập xóm Bình Khang để chị em ta được công khai hành nghề khỏi bị bỏ rấp.

Nữ hoàng hi vọng kế hoạch này thành công sẽ đem lại cho Nữ Hoàng cả chục triệu lá phiếu của giới phụ nữ đa số trong các kỳ bầu cử tới. Và như vậy, Nữ Hoàng dám được một ứng cử viên Tổng Tông mời đứng chung liên danh làm ạ. Mà cũng dám trúng cử Phó Tổng Tông lắm, chứ đừng tưởng đùa!

Tiếc thay, kế hoạch chưa ra đời đã bị Cha Của "chơi" cho một phát tan tành xì quách. xóm Bình Khang chưa lập, cha Của đã đứng trước một Làng "Chị em ta hoàn lương" tại Long Thành, thế là Nữ Hoàng vỡ nợ!

Vì nếu có bao nhiêu chị em ta đều chui vô Làng của cha hết, thì còn đào đâu ra lá đa tới xóm Bình Khang của Nữ Hoàng để hành nghề?

Thành thử khi đọc báo đăng tin cha Của lập Làng Chị em ta ở Long Thành, Nữ Hoàng Nin Đé đã khóc thét lên mà than rằng:

— Cha 'hại' con rồi, cha ơi!

QUẠT MỒ

Diễn đầu ông ngoại

Cùng một lúc, bộ Ngoại Giao, Giao Chỉ và tòa đại diện Pháp ở VN đều lên tiếng cho rằng, cái chuyện mà báo chí đang khai thác mạnh chung quanh việc cô Martine Bokassa thiết vẫn còn đang ở Saigon là một chuyện bịa, và những tờ báo chủ trương đưa ra chuyện đó hẳn đã nhằm đạt một âm mưu nào (?). Tòa đại diện Pháp còn quả quyết cô Martine thứ nhất hiện đang ở bên trung Phi đã được thứ máu và đúng là con của ông Bokassa. Nhưng các báo chí Saigon vẫn liên tiếp đưa ra những giấy tờ, hình ảnh chứng minh rằng cô Martine còn ở Saigon mới đúng là cô con gái ông Bokassa, còn cô kia chỉ là giả qua một sự mạo nhận của một người đàn bà VN cũng đã từng lấy lính "tây đen rạch mặt". Tòa đại diện Pháp thờ dài còn ông Ngoại Bạch Trọng thì diễn cái đầu. Câu chuyện tuy bé nhỏ nhưng rắc rối chứ không phải chơi. Hiện nay một tờ báo Việt đã gửi thư và hình ảnh qua Trung Phi để nhờ ông Tổng Thống Trung Phi xác nhận, nếu ông Tổng Thống phủ nhận thì thật là quá vui cho cả bộ Ngoại Giao ta và tòa đại diện Pháp ở VN, còn ngược lại nếu ông ta nhận rằng những hình ảnh này đã chứng tỏ được vợ con thực của ông còn ở Saigon thì cả bộ Ngoại Giao và tòa đại diện Pháp ở VN đều hồ to, lúc đó không biết ăn làm sao nói làm sao với ông Bokassa.

Hiện nay cả thế giới đều muốn kết giao với các nước Phi Châu, mà Trung Phi tương đối là một nước "văn minh" lại giàu có nhất châu này, các quốc gia Phi Châu lại đang ở cái thế đứng giữa, chưa ngã theo phe tự do, mà cũng chưa xiêu hẳn theo phe Cộng Sản. Do đó phe nào lấy lòng được Phi Châu thì phe đó sẽ mạnh, Phi Châu sẽ là vùng đất tiêu thụ sản phẩm thịnh dư của các nước Âu, Mỹ giàu có. Pháp vì lý do kinh tế VNCH vì lý do

chính trị đều phải lấy lòng Trung Phi. Cái giây liên lạc ngoại giao giữa Trung Phi và Pháp Việt hiện nay chính là người con gái lai Việt Martine Bokassa vậy.

Cả bộ Ngoại Giao Việt và tòa Đại diện Pháp sau khi tìm được công chúa lọ lem và đưa qua Trung Phi đều hí hửng, nhưng nay trước cái tin mới độc địa ác ôn này, thì cả hai cơ quan trên đều teo chim.

Cái hăm vốn là cái rắc rối của cuộc đời, và cái hăm lại đến Martine Bokassa cộng thêm tay xạ nhúng vào đang làm rắc rối tùm lum cho nền ngoại giao ba nước Việt, Pháp và Trung Phi.

Bộ Ngó Ngẩn và hai nàng Công Chúa

Đúng một phát, bỗng nhiên có hai nàng Công Chúa Martine với hai bà Mẫu Hậu Nguyễn thị Huệ. Câu chuyện Công chúa Lọ Lem trong phút chốc biến thành chuyện Con Tấm Con Cám, cũng thần tiên và lại còn ly kỳ hơn nữa!

Con Cám Martine hiện giờ đã được tấn phong làm Công chúa và đang sống trong nhung lụa huy hoàng. Còn con Tấm Martine và mẹ thì lại phải trốn chui trốn nhủi sợ bị hăm hại, hoặc là bị tờ báo nọ giấu đi để giữ độc quyền không cho các báo khác nhào vô ăn cỏ.

Nhưng có đúng Martine số 1 là con Cám, và Martine số 2 là con Tấm không? Đó là cả một vấn đề bí ẩn chưa ai dám quyết đoán ra sao trong lúc này.

Có điều hơi lạ là chưa chi Bộ Ngó Ngẩn đã phụ họa theo tòa tổng lãnh sự Phú lãng Sa để quả quyết nàng Martine số 1 đích thị là Công Chúa Bokassa, không oong đơ gì hết, Martine số 2 chỉ là đồ giả, vô giá trị!

Cũng có thể như thế lắm, nhưng ở đời đã mấy ai học được chữ ngờ! Biết đâu Martine số 1 lại chẳng phải là đồ giả mà người ta đã quơ vôi quơ vàng để lãnh cho xong vài túi kim cương đèn ờn! Đờn đời bây giờ dù cho Martine thứ thiệt có thò ra, người ta cũng phải gạt phắt đi. Chứ nếu tự nhận là làm, rồi bị đòi lại mấy túi kim cương kia sao?

Nếu như Bộ Ngó Ngẩn của ta có được ăn chia vào cái sự đèn ờn của ông Bokassa thì việc gạt phắt này Martine số 2 còn có thể hiểu được. Nhưng nếu mình quân tử tâu, thì ăn bất cần báo, chỉ cần cho con ông Bokassa được hội ngộ là mình vui rồi, thì không có lý gì không mở một cuộc điều tra sự thật về hai nàng công chúa, xem ai giả ai thiệt?

Chứ nếu ngăn chặn không cho đưa con thứ thiệt được nhìn nhận cha, lại bắt ông Bokassa phải kéo dài cái trò cha gà nuôi con vịt, thì quả thực là lòng nhân đạo đã đi vắng, và cũng xin đừng nói đến ân nghĩa trong vụ này.

Thấy ta hấp tấp như Bộ Ngó Ngẩn vừa làm, chả trách được suốt đời vẫn cứ bị mang tiếng là ngớ ngẩn!

Có vôi là phải

Tuần rồi, SVHS đã lần lượt phát động hai chiến dịch "bài Mèo" và "hạ bệ quan phụ tá Nguyễn Danh Đán của bộ đánh võ rừng".

Nhóm Con Ong vốn rất ghét bàn chuyện chính trị chính em nên chả dám phê bình gì hết trời, chỉ xin ghi lại 1 sự việc nhỏ nhỏ liên quan tới hai vụ đấu tranh h của hàng ngũ SVHS vừa kể. Cái sự việc nhỏ nhỏ đó là câu tuyên bố của đảng đại diện Nho Táo phớt ra nhằm mục đích khuyến khích SVHS chả nên tranh đấu làm con mẹ gì vì sẽ gạt hái một hậu quả vô cùng khó lường, vân vân...

Nhớ lại, Nho Táo trước kia từng nổi danh "vua xuống đường", hóa nên bây giờ nghe câu khuyến khích của Nho táo xong, nhiều SVHS đã tỏ vẻ bất mãn đàn anh ra mặt, chứ nhời đàn anh là tiền hậu bất nhất, lập trường xoay nhanh như chong chóng, và công danh phú quý đã làm đàn anh sun bố nó cả vôi lại rồi...

Nhóm Con Ong hoàn toàn không đồng ý với SVHS về sự buộc tội đại diện Nho Táo như vừa kể. Việc đời xưa nay bao giờ cũng thế, chỉ khi nào đối rạch mới cần tranh đấu chứ nó nê phê phỡn rồi thì tranh h đấu làm mẹ gì cho tồn thọ nhĩ? Sự thay đổi lập trường của Nho Táo như vậy là đúng sách vở quá rồi, kể đi sau cần phải bắt chước thật lực đứng phần đối gi hết trời thì mới kêu bằng sáng suốt chứ!

H' TĐAUBAOTÚ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử y chưa, đau lồi bao tử.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.
Thơm ngon dễ uống Bán tại các nhà thuốc Tây.

Restaurant AEROPORT

Một tủ lâu: Sang trọng, Rộng rãi, Có máy lạnh

Dành để quí khách mọi giới: quốc nội, quốc ngoại dừng chân: đón tàu, đợi tàu, tiễn đưa người thân tin thú ởng làm những món Việt Nam và Âu Mỹ:

THƠM NGON — TINH KHIẾT — NÓNG HỜI

Đặc biệt có nhiều điện thoại để quí vị liên lạc với gia đình kịp thời khi máy bay cất cánh:

ĐT: 22.881 : - 336-337-338-339 Tân Sơn Nhất — SAIGON

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

Khí người trí thức diễn trò bán

Cách đây ít lâu báo chí thủ đô đã có dịp nói đến một tình chị dâu em chồng thời đại. Đó là việc bà được sĩ Minh Nguyệt vợ đốc tờ Kỳ Quan Thái âm mưu cùng ông bố T.Q.Đ. định sang đoạt tiệm thuốc tây của người chị dâu là bà Uyên Nga. Vụ này được lời ra trước Dược Sĩ Đoàn và bà Minh Nguyệt cũng đã xác nhận rằng thì là đã cho bà Uyên Nga thuê bằng, còn tất cả mọi vốn liếng để mở được phòng Uyên Minh đều do người chị dâu là bà Uyên Nga bỏ ra.

Câu chuyện người trí thức bằng cấp to như cái mẹt chơi trò bán thuốc, tưởng rằng đã chấm cái đầu «ong-poong phi-nan». Nào ngờ mới đây bà DS Minh Nguyệt lại nhờ mô Tòa tổng đạt cho bà Uyên Nga, đòi phải trả cho bà Nguyệt nhiều triệu bạc thuốc còn lại trong vòng 48 tiếng đồng hồ...

Thật là một sự tráo trở bán cóc chịu được. Trí thức như cái ngữ này không những đểch giúp được gì cho xã hội, mà trái lại còn làm ung thối cả xã hội bằng những trò bán thiu siêu đẳng. Tiếc thay những cái mẹt chữ nghĩa!

Nhân đạo

Một tờ nhật báo tại Saigon mới đây vừa «tìm ra» thêm được phu nhân và ái nữ của ông tổng thống nước Cộng Hòa Trung Phi. Người đàn bà này cũng mang tên Nguyễn Thị Huệ và cô con cũng có cái tên Martine-Bokassa. Qua một số bằng chứng và... sự điều tra riêng, tờ báo trên quả quyết chính bà Huệ và cô bé Lộ Lem Bokassa thứ hai mới chính công bà lang tặc là phu nhân và ái nữ của tổng thống Bokassa.

Tin trên đã khiến cho tòa TLS Pháp điên đầu và Bộ Ngoại Giao ta có tí phần bối rối. Mặc dù ông Bokassa là vua xứ kim cương, nhưng những kẻ đi tìm vợ con ông đều tuyên bố là trong việc làm đó họ chỉ vì vấn đề nhân đạo. Tòa TLS Pháp cũng vì nhân đạo, Bộ Ngoại Giao ta cũng vì nhân đạo, tờ nhật báo nọ cũng vì nhân đạo. Bọn C.O. không biết ông TT Bokassa sẽ nghĩ thế nào về sự kiện mới lạ này. Ông buồn hay ông vui? Có điều chắc chắn là ông sẽ phải cảm động ra rít vì toàn những kẻ giới ời đất hồi muốn giúp ông vì...nhân đạo.

Đit đit

Trong chương trình Người Dân Muốn Biết mới đây, người dân lại nay muốn biết thêm một điều nằm ngoài những cái mà ông Trung Tá Lâm muốn cho dân biết. Đó là việc ông dân biểu Nguyễn Quang Luyện, chủ tịch Đại Hội Liên Hiệp Nghị Sĩ Á Châu, khi đọc các quyết nghị của đại hội đã choang một câu như thế này: «Hội Nghị lên án Cộng sản xâm lăng Bắc Việt và Trung Cộng»...

Qua câu nói trên của ông dân biểu Luyện, người dân biết thêm là ông dân biểu Luyện đã dít dít tiếng mẹ đẻ. Bọn C.O. cóc biết là trong số những ông nghị sĩ nước ngoài tới tham dự đại hội LHNSÁC có ông nào biết, bập bẹ tiếng Anamta không? Và nếu biết không biết các ông ấy sẽ hoang mang biết chừng nào về câu nói của ông chủ tịch Nguyễn Quang Luyện, vì không biết thứ «Cộng Sản thứ hai» nào đã xâm lăng... hai nước Cộng Sản kia.

Lại chuyện lính Củ Sầm hiệp dâm

Theo một nguồn tin vừa tiết lộ, thì mới đây một tên lính Củ Sầm đã nhân tâm hãm hiếp một phụ nữ đã có thai 3 tháng, làm việc cho một hãng giặt ủi do Đại Hàn chỉ huy tại đồi Gia-Lê, Phú Lương. Tên lính Củ Sầm vô giáo dục này, trước đây đã từng hiệp dâm nhiều nữ nhân công làm việc tại hãng. Trong số có nạn nhân vô phúc bị mang thai đã bị gia đình phứt đi vì xấu hổ.

Hành động khốn lộn của tên lính Củ Sầm này và những tên lính Mèo sát nhân khác đã gây sự phẫn nộ cực kỳ cho những SVHS và đồng bào tại Thừa Thiên. Những cuộc biểu tình xuống đường, phản đối những hành động dã man của bọn lính ngoại quốc đang tiếp diễn tại Thừa Thiên. Điều mà bọn C.O. ghi nhận được là trong những vụ trên, ông Nhà Nước cóc chịu tìm những giải pháp ôn hòa để giải quyết những rắc rối. Ông chỉ lo việc vác dùi cui xuống đường để «dàn chào» tận tình những người

biểu tình bày tỏ một thái độ cần thiết.

Bọn C.O. thấy rằng một số lính Mèo, lính Củ Sầm dùng sức mạnh để giết người và hãm hiếp. Ông Nhà Nước thì dùng sức mạnh để đàn áp những người phản uất xuống đường phản đối. Nếu mai kia một nọ, tất cả mọi người dân đều quá bất mãn, xuống đường bằng tất cả sức mạnh nữa, thì đất nước này sẽ ra sao?

Thách thức

Năm nào cũng vậy, hễ cứ sắp đến mùa bầu cử mới là người ta thấy các ông dân biểu, nghị sĩ nổi lên tố cáo tùm lum tà la. Nhiều ông quanh năm đểch hé môi, hoặc chỉ nói những chuyện nhảm, cũng đứng lên tố cáo. Tố cáo đồng viên lem nhem, tố cáo Nhà Nước, nhân viên Nhà Nước lem nhem.

Mới đây hai ông dân biểu thuộc loại rất có tư cách là ông Sexy Phan Xuân Huy và ông Đạo Hồ Hữu Tường, đã tố cáo một ông cựu TGD cơ quan Bạn Dân ta đã trung gian hối lộ 100 tệ cho Bộ Kinh Tế, để xin giấy phép buôn gạo ra miền Trung. Lời tố cáo của hai ông dân biểu tư cách trên, đã bị phát ngôn viên của Bộ Kinh Tế cho là «hành động kiểm phiếu lem nhem». Phát ngôn viên này còn lên tiếng thách thức hai ông Huy và Tường trưng bằng chứng cũng như nói rõ tên tuổi ông cựu TGD ngành Bạn Dân ta đã «hối lộ».

Bọn C.O. mong rằng hai ông Huy và Tường hãy can đảm nhận lời thách thức trên để câu chuyện được ba năm rõ mười. Nếu hai ông im đi luôn, bọn C.O. e rằng danh dự của các ông (nếu còn) sẽ đổ xuống sông xuống biển hết. Lúc đó thì dù có muốn «kiểm phiếu lem nhem» cũng kiểm cóc ra.

Bất cóc nữ sinh

Theo tiết lộ của bạn đồng nghiệp Báo Đen, thì mới đây đã xảy ra một vụ bắt cóc tập thể giữa ban ngày ban mặt, tại một tư thục ở thủ đô. Nạn nhân đều là những nữ sinh thom phước tuổi từ 15 đến 17. Cũng theo tiết lộ của đồng nghiệp Báo Đen thì 14 cô nữ sinh đã bị bọn mẹ mìn bỏ bùa mê rồi dẫn lên xe hơi, tẩu thoát về hướng Nguyễn Văn Thoại.

Tin trên đã gây chấn động trong giới phụ huynh học sinh không ít. Cơ quan Bạn Dân ta với chiến dịch Vì Dân hùng hậu, ráng thộp cho ra bọn mẹ mìn khốn lộn trong tổ chức buôn gái, cho dân nhờ. Để bọn bắt lương hoành hành ra vào như chỗ không...cảnh sát, thì còn quái gì uy tín.

TT Pháp Siêu muốn

Ông Thiệu «lấy» ông Minh.

Thượng Tọa đang lên Thích Pháp Siêu, mới đây vừa tỏ ý mong muốn hai ông Thiệu và Minh nên đứng chung liên danh trong cuộc bầu cử tổng thống vào năm 71 tới đây. Theo TT đang lên này, thì việc hai ông Minh, Thiệu nếu chịu «lấy» nhau sẽ gây được sự đoàn kết giữa những người quốc gia.

Bọn C.O. thấy rằng giữa một tình trạng chia rẽ trầm trọng này, cóc ai mà không muốn thấy được một sự đoàn kết giữa những người quốc gia mí nhau. Nhưng đâu phải việc đoàn kết đó chỉ thực hiện bằng hình thức đứng chung liên danh ra tranh cử. Trước kia hai ông Thiệu và Kỳ cũng chỉ vì sự đoàn kết mà phải «cắn răng» sống với nhau. Cuộc ép duyên này đã gây nên tình trạng cơm không lành, canh không ngọt như người ta đã thấy. Nào là ông Kỳ chế những ông phụ tá của ông Thiệu chỉ là lũ ăn hại đái nát. Nào là ông Thiệu bảo ông Kỳ chỉ giới chề, chứ phụ tá của ông Kỳ cũng chẳng hay ho gì...

Với kinh nghiệm đau xót đó, TT đang lên Thích Pháp Siêu còn muốn làm cái công việc «ép duyên», nữa sao? Nếu Thượng Tọa cho rằng việc đứng chung liên danh có lợi cho sự đoàn kết, sao thượng tọa không kêu gọi luôn ông Kỳ, ông Liêng ông Hương, ông Kỳ ông sư ông cố đứng chung luôn trong một liên danh cho tiện.

Ông phó ty cảnh sát bán

Theo sự mò mẩn riêng của bọn C.O., thì một ông Phó Ty Cảnh Sát nọ tại đô thiêng, rất chịu khó ăn bần. Ăn từ cái bắt đồ lậu, đến cái vụ xe gian và

ĐA DANH cầm trong

trốn quân địch. Tóm lại không một cái gì mà ông Phó Ty Cảnh Sát này không ăn.

Trong vụ bắt món tiền 6 xín Đô Lira, ông Phó Ty thay vì phải trình số tang vật đó lên thượng cấp, ông đã dút túi xài riêng. Rồi đến vụ cậu con cưng của ông chủ hãng bột giặt nọ bị bắt về ty Cảnh Sát vì tội bắt hợp lệ tình trạng quân địch. Tại ty, ông Phó Ty Cảnh Sát ăn bần đã bảo con người chủ hãng bột giặt nọ viết thư về nhà kêu ông bố chi cho ông 500.000 đồng, ông sẽ tìm cách trả tự do cho cậu.

Sau khi nhận được món tiền thom phước trên, ông Phó Ty nhà ta đã dàn cảnh cho người con chủ hãng bột giặt chạy trốn trên đường giải giao từ ty đến Quân Vụ Thị Trấn. Ngoài những thành tích ăn bần trên ra, ông Phó Ty này còn có thêm nhiều thành tích ăn bần khác, đáng để cho Chuẩn Tướng TGD Cảnh Sát Quốc Gia lưu ý.

Lại đòi đòi tượng

Tuần qua dân biểu bác sĩ Ngô Văn Hiếu đã bị bọn khủng bố ám sát bằng mấy phát súng lục, tại phòng mạch của ông tại thương xá Tam Đa. Cái chết tức tưởi của dân biểu Hiếu, một dân biểu tương đối tư cách, không hề nhĩ nhò bậy bạ, làm cho nhiều người phải mũi lòng.

Bên cạnh cái chết của ông, một số dân biểu đã bày những trò lố lăng nhảm nhí, cũng chỉ vì quá rét. Rét đến độ hèn hạ, đánh rớt tiết cả tư cách. Các ông này cho rằng nguyên nhân những cái chết của dân biểu Văn, Soạn và Hiếu, cũng những vụ lộn xộn tại Viện Tai Tiếng đều là do... bức tượng hai người lính Thủy Quân Lục Chiến trấn trước cửa Viện Tai Tiếng. Rồi các ông đòi đòi ngay bức tượng đi nơi khác.

Vừa thôi chứ, làm quá không sợ tây đen nó cười cho à? Theo bọn C.O. thì bức tượng hai người lính Thủy Quân Lục Chiến kia đâu có... nó he mà các ông sợ dữ vậy. Hay là các ông muốn thay vào chỗ đó một bức tượng khác-trọng một người đàn bà khóa thân có đủ...những sợi hên, đứng nhìn vào Viện Tai Tiếng, để vừa hợp, vừa lấy hên sau mỗi lần nghĩ giải lao?

Mưa móc

Thế là Nhà Nước đã quyết định Tết này sẽ ban ơn mưa móc cho các gia đình quân nhân, phế binh, cô nhi quả phụ 4 xín để tiêu tết. Đúng hơn là ăn Tết, hưởng Tết. Bọn C.O. rất hoan hô việc làm « nhân đạo » của ông Nhà Nước. Những thành phần trên đều là những thành phần đã hy sinh quá nhiều, thiệt thòi quá nhiều... nhưng nhận chẳng bao nhiêu.

Có điều lấy kinh nghiệm những lần «mưa móc» bọn C.O. xin lưu ý ông Nhà Nước việc ngăn chặn tình trạng vật giá leo thang bữa bãi ở mỗi dịp Tết, nhất là những dịp Tết giới quân nhân có tí tiền cơm trong túi.

Nếu ông nhà Nước không sẵn sàng những biện pháp ngăn chặn trước, đến lúc đó vật giá nhảy vọt như những năm trước đã từng xảy ra thì 4 xín mưa móc trong tay giới quân nhân, phế binh, cô nhi quả phụ sẽ trở thành nắm giấy lộn và cái mòng ăn Tết sẽ phèo.

NHẮN TIN

— Bạn Quan Thuế xin gửi gập tài liệu về tên B. T.S.N. như đã hứa trước với C.O.

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ.